



Saturs

II *Nelegislatīvi akti*

REGULAS

- ★ Komisijas Regula (ES) 2016/1120 (2016. gada 11. jūlijs), ar ko groza IV pielikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (EK) Nr. 1223/2009 par kosmētikas līdzekļiem ⁽¹⁾ 1
- ★ Komisijas Regula (ES) 2016/1121 (2016. gada 11. jūlijs), ar ko groza V pielikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (EK) Nr. 1223/2009 par kosmētikas līdzekļiem ⁽¹⁾ 4
- Komisijas Īstenošanas regula (ES) 2016/1122 (2016. gada 11. jūlijs), ar kuru nosaka standarta importa vērtības atsevišķu veidu augļu un dārzenļu ieviešanas cenas noteikšanai 7

LĒMUMI

- ★ Padomes Lēmums (ES) 2016/1123 (2016. gada 17. jūnijs), ar ko nosaka nostāju, kura Eiropas Savienības vārdā jāieņem attiecīgajās Apvienoto Nāciju Organizācijas Eiropas Ekonomikas komisijas komitejās attiecībā uz priekšlikumiem par grozījumiem ANO Noteikumos Nr. 9, 11, 13, 13-H, 14, 16, 30, 41, 44, 49, 54, 55, 60, 64, 75, 78, 79, 83, 90, 106, 113, 115, 117, 129 un 134, ANO Vispārējo tehnisko noteikumu Nr. 15 un 16 grozījumu priekšlikumiem, četriem priekšlikumiem par jauniem ANO noteikumiem par bremžu palīgsistēmām (BAS), elektronisko stabilitātes kontroli (ESC), riepu spiediena kontroles sistēmām (TPMS) un riepu uzstādīšanu, priekšlikumu par jauniem ANO Vispārējiem tehniskiem noteikumiem par mērījumu procedūru divriteņu vai trīsriteņu mehānisko transportlīdzekļu emisijām un priekšlikumu par jaunu Īpašo rezolūciju Nr. 2 (S.R.2) par uzlabojumiem 1998. gada pasaules mēroga nolīguma īstenošanā 9
- ★ Padomes Lēmums (ES) 2016/1124 (2016. gada 24. jūnijs) par nostāju, kas dalībvalstīm Eiropas Savienības vārdā jāieņem Eirokontroles Pastāvīgajā komisijā attiecībā uz lēmumiem, kuri jāpieņem par centralizētajiem pakalpojumiem 13

⁽¹⁾ Dokuments attiecas uz EEZ.

- ★ **Padomes Lēmums (ES, Euratom) 2016/1125 (2016. gada 8. jūlijs), ar ko iecel Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas locekli, ko izvirzījusi Portugāles Republika** 15
- ★ **Komisijas Lēmums (ES) 2016/1126 (2016. gada 4. aprīlis) par valsts atbalstu SA.35484 (2013/C) (ex SA.35484 (2012/NN)) saistībā ar vispārīgām kontroles darbībām veselības aprūpes jomā saskaņā ar Likumu par pienu un taukiem (izziņots ar dokumenta numuru C(2016) 1878)** 16

II

(Nelegislatīvi akti)

REGULAS

KOMISIJAS REGULA (ES) 2016/1120

(2016. gada 11. jūlijs),

ar ko groza IV pielikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (EK) Nr. 1223/2009 par kosmētikas līdzekļiem

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS KOMISIJA,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 30. novembra Regulu (EK) Nr. 1223/2009 par kosmētikas līdzekļiem ⁽¹⁾ un jo īpaši tās 31. panta 2. punktu,

tā kā:

- (1) Ar Regulas (EK) Nr. 1223/2009 IV pielikuma 126. ierakstu kvēpus ir atļauts lietot kā krāsvielu kosmētikas līdzekļos. Patērētāju drošības zinātniskā komiteja (PDZK) veica kvēpu (nano) riska novērtējumu un 2013. gada 12. decembrī pieņēma atzinumu ⁽²⁾, kurā secināja, ka, izmantojot nanostruktūras kvēpus (ar primāro daļiņu izmēru 20 nm vai lielāks) koncentrācijā līdz 10 % kā krāsvielu kosmētikas līdzekļos, tie nerada nelabvēlīgas ietekmes risku cilvēkiem pēc lietošanas uz veselās, nebojātas ādas. Tomēr nevar izslēgt potenciālu acu kairinājumu.
- (2) Turklāt PDZK norādīja turpmākā 2014. gada 23. septembra atzinumā attiecībā uz jēdziena “lietošana izsmidzinot / izsmidzināmi līdzekļi” precizēšanu attiecībā uz kvēpu CI 77266, titāna dioksīda un cinka oksīda nano formām ⁽³⁾, ka atzinums par kvēpiem (nano) neattiecas uz lietojumiem, kuru rezultātā patērētāja plaušas varētu nonākt saskarē ar kvēpu nanodaļiņām, tās ieelpojot.
- (3) PDZK secinājumi attiecas uz kvēpiem (nano) ar noteiktu tīrību un piemaisījumu profilu. Turklāt kvēpiem, kas nav nano formā, noteiktie tīrības kritēriji ir novecojuši un būtu jāsvīturo, jo Komisijas Direktīva 95/45/EK ⁽⁴⁾ tika atcelta ar Direktīvu 2008/128/EK ⁽⁵⁾. Šie kritēriji būtu jāaizstāj ar kritērijiem, kuri piemērojami kvēpiem (nano).
- (4) Ņemot vērā iepriekš minētos PDZK atzinumus, Komisija uzskata, ka kvēpus (nano) (saskaņā ar PDZK specifikācijām) būtu jāatļauj lietot kā krāsvielu kosmētikas līdzekļos ar maksimālo koncentrāciju 10 %, izņemot lietojumus, kā rezultātā viela varētu nonākt galapatērētāja plaušās, to ieelpojot.
- (5) Ņemot vērā, ka nanomateriālu izmantošana var uzlabot konkrētu krāsvielu iedarbību, Komisija uzskata, ka Regulas (EK) Nr. 1223/2009 IV pielikums būtu jāgroza, lai to pielāgotu zinātnes un tehnikas attīstībai.

⁽¹⁾ OV L 342, 22.12.2009., 59. lpp.

⁽²⁾ SCCS/1515/13, pārskatīts 2015. gada 15. decembrī, http://ec.europa.eu/health/scientific_committees/consumer_safety/docs/sccs_o_144.pdf.

⁽³⁾ SCCS/1539/14, pārskatīts 2015. gada 25. jūnijā, http://ec.europa.eu/health/scientific_committees/consumer_safety/docs/sccs_o_163.pdf.

⁽⁴⁾ Komisijas 1995. gada 26. jūlija Direktīva 95/45/EK, ar ko nosaka īpašus tīrības kritērijus krāsvielām, kuras lieto pārtikas produktos (OV L 226, 22.9.1995., 1. lpp.).

⁽⁵⁾ Komisijas 2008. gada 22. decembra Direktīva 2008/128/EK, ar ko nosaka īpašus tīrības kritērijus krāsvielām, kuras lieto pārtikas produktos (OV L 6, 10.1.2009., 20. lpp.).

(6) Šajā regulā paredzētie pasākumi ir saskaņā ar Kosmētikas līdzekļu pastāvīgās komitejas atzinumu,

IR PIENĒMUSI ŠO REGULU.

1. pants

Regulas (EK) Nr. 1223/2009 IV pielikumu groza saskaņā ar šīs regulas pielikumu.

2. pants

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, 2016. gada 11. jūlijā

*Komisijas vārdā –
priekšsēdētājs*
Jean-Claude JUNCKER

PIELIKUMS

Regulas (EK) Nr. 1223/2009 IV pielikumu groza šādi:

Atsauces numurs	Vielas identifikācija					Nosacījumi			Lietošanas noteikumu un brīdinājumu formulējums
	Ķīmiskais nosaukums	Krāsas indeksa numurs/kopīgais nosaukums sastāvdaļu glosārijā	CAS numurs	EK numurs	Krāsa	Kosmētikas līdzekļa veids, ķermeņa daļas	Maksimālā koncentrācija gatavā maisījumā	Citi	
a	b	c	d	e	f	g	h	i	j
"126	Kvēpi	77266	1333-86-4, 7440-44-0	215-609-9, 231-153-3, 931-328-0, 931-334-3	Melna			Tīrība > 97 %, ar šādu piemaisījumu profilu: pelnu saturs ≤ 0,15 %, kopējais sērs ≤ 0,65 % kopējie PAO ≤ 500 ppb un benzo(a)pirēns ≤ 5 ppb, dibenzo(a,h)antracēns ≤ 5 ppb, kopējais As ≤ 3 ppm, kopējais Pb ≤ 10 ppm un kopējais Hg ≤ 1 ppm.	
126a	Kvēpi	77266 (nano) Carbon Black (nano)	1333-86-4, 7440-44-0	215-609-9, 231-153-3, 931-328-0, 931-334-3	Melna		10 %	Nelietot veidos, kad viela varētu nonākt saskarē ar galapatērētāja plaušām, to ieelpojot. Ir atļauti tikai nanomateriāli ar šādām īpašībām: — tīrība > 97 %, ar šādu piemaisījumu profilu: pelnu saturs ≤ 0,15 %, kopējais sērs ≤ 0,65 % kopējie PAO ≤ 500 ppb un benzo (a)pirēns ≤ 5 ppb, dibenzo(a,h)antracēns ≤ 5 ppb, kopējais As ≤ 3 ppm, kopējais Pb ≤ 10 ppm un kopējais Hg ≤ 1 ppm, — primāro daļiņu izmērs ≥ 20 nm."	

KOMISIJAS REGULA (ES) 2016/1121**(2016. gada 11. jūlijs),****ar ko groza V pielikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (EK) Nr. 1223/2009 par kosmētikas līdzekļiem****(Dokuments attiecas uz EEZ)**

EIROPAS KOMISIJA,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 30. novembra Regulu (EK) Nr. 1223/2009 par kosmētikas līdzekļiem ⁽¹⁾ un jo īpaši tās 31. panta 2. punktu,

tā kā:

- (1) Viela etil-N-alfa-dodekanoil-L-argināta hidrohlorīds, kam saskaņā ar Kosmētikas līdzekļu sastāvdaļu vienoto starptautisko nomenklatūru (INCI) piešķirts nosaukums *Ethyl Lauroyl Arginate HCl* [etillauroilargināta hidrohlorīds], pašlaik ir reglamentēta Regulas (EK) Nr. 1223/2009 III pielikuma 197. ierakstā un V pielikuma 58. ierakstā. Saskaņā ar V pielikuma 58. ierakstu etillauroilargināta hidrohlorīdu ir atļauts lietot par konservantu kosmētikas līdzekļos, izņemot līdzekļos lūpām, līdzekļos mutes dobumam un izsmidzināmos līdzekļos, maksimālajā koncentrācijā 0,4 masas %.
- (2) Patērētāju drošības zinātniskā komiteja (SCCS) 2013. gada 19. septembrī pieņēma (un 2013. gada 12. decembrī pārskatīja) atzinumu par etillauroilargināta hidrohlorīda nekaitīgumu mutes dobuma līdzekļos ⁽²⁾ un papildinājumu minētajam atzinumam – 2014. gada 16. decembrī (pārskatīts 2015. gada 25. martā) ⁽³⁾.
- (3) SCCS secināja, ka etillauroilargināta hidrohlorīds ir drošs lietošanai par konservantu mutes skalojamos līdzekļos maksimālajā koncentrācijā 0,15 masas %, bet ne mutes dobuma higiēnas līdzekļos kopumā. SCCS arī uzskatīja, ka iedarbības aplēses liecina, ka pieļaujamā dienas deva bērniem vecumā no trim līdz deviņiem gadiem var tikt pārsniegta, summējot pārtikas produktu un kosmētikas iedarbību. Tādējādi SCCS secināja, ka etillauroilargināta hidrohlorīda nepārtraukta lietošana mutes skalojamos līdzekļos šādā koncentrācijā bērniem nav droša.
- (4) Ņemot vērā minēto SCCS atzinumu, Komisija uzskata, ka etillauroilargināta hidrohlorīdu būtu jāatļauj lietot par konservantu koncentrācijā, kas nepārsniedz 0,15 masas % mutes skalojamos līdzekļos, izņemot bērniem, kas jaunāki par desmit gadiem.
- (5) Tāpēc Regula (EK) Nr. 1223/2009 būtu attiecīgi jāgroza.
- (6) Šajā regulā paredzētie pasākumi ir saskaņā ar Kosmētikas līdzekļu pastāvīgās komitejas atzinumu,

IR PIEŅĒMUSI ŠO REGULU.

1. pants

Regulas (EK) Nr. 1223/2009 V pielikumu groza saskaņā ar šīs regulas pielikumu.

*2. pants*Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.⁽¹⁾ OV L 342, 22.12.2009., 59. lpp.⁽²⁾ SCCS/1519/13, http://ec.europa.eu/health/scientific_committees/consumer_safety/docs/sccs_o_138.pdf.⁽³⁾ SCCS/1543/14, http://ec.europa.eu/health/scientific_committees/consumer_safety/docs/sccs_o_166.pdf.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, 2016. gada 11. jūlijā

Komisijas vārdā –
priekšsēdētājs
Jean-Claude JUNCKER

PIELIKUMS

Regulas (EK) Nr. 1223/2009 V pielikuma 58. ierakstu aizstāj ar šādu:

Atsauce Nr.	Vielas identifikācija				Nosacījumi			Lietošanas noteikumu un brīdinājumu formulējums
	Ķīmiskais nosaukums/INN	Kopīgais nosaukums sastāvdaļu glosārijā	CAS numurs	EK numurs	Kosmētikas līdzekļa veids, ķermeņa daļas	Maksimālā pieļaujamā koncentrācija gatavā maisījumā	Citi	
a	b	c	d	e	f	g	h	i
"58	Etil-N-alfa-dodekanoil-L-argināta hidrohlorīds (*)	Ethyl Lauroyl Arginate HCl	60372-77-2	434-630-6	a) Mutes skalojamie līdzekļi b) Citi līdzekļi	a) 0,15 % b) 0,4 %	a) Neizmantojot līdzekļos, kas paredzēti bērniem vecumā līdz 10 gadiem b) Neizmantojot līdzekļos lūpām, līdzekļos mutes dobumam (izņemot mutes skalojamos līdzekļus) un izsmidzināmos līdzekļos	a) Nelietot bērniem vecumā līdz 10 gadiem.

(*) Nevis kā konservants, bet citiem lietojumiem, sk. III pielikuma 197. ierakstu."

KOMISIJAS ĪSTENOŠANAS REGULA (ES) 2016/1122**(2016. gada 11. jūlijs),****ar kuru nosaka standarta importa vērtības atsevišķu veidu augļu un dārzeņu ieviešanas cenas noteikšanai**

EIROPAS KOMISIJA,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 17. decembra Regulu (ES) Nr. 1308/2013, ar ko izveido lauksaimniecības produktu tirgu kopīgu organizāciju un atceļ Padomes Regulas (EEK) Nr. 922/72, (EEK) Nr. 234/79, (EK) Nr. 1037/2001 un (EK) Nr. 1234/2007 ⁽¹⁾,ņemot vērā Komisijas 2011. gada 7. jūnija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 543/2011, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Padomes Regulas (EK) Nr. 1234/2007 piemērošanai attiecībā uz augļu un dārzeņu un pārstrādātu augļu un dārzeņu nozari ⁽²⁾, un jo īpaši tās 136. panta 1. punktu,

tā kā:

- (1) Īstenošanas regulā (ES) Nr. 543/2011, piemērojot Urugvajes kārtas daudzpusējo tirdzniecības sarunu iznākumu, paredzēti kritēriji, pēc kuriem Komisija nosaka standarta importa vērtības minētās regulas XVI pielikuma A daļā norādītajiem produktiem no trešām valstīm un laika periodiem.
- (2) Standarta importa vērtību aprēķina katru darbdienu saskaņā ar Īstenošanas regulas (ES) Nr. 543/2011 136. panta 1. punktu, ņemot vērā mainīgos dienas datus. Tāpēc šai regulai būtu jāstājas spēkā dienā, kad to publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*,

IR PIENĒMUSI ŠO REGULU.

1. pants

Standarta importa vērtības, kas paredzētas Īstenošanas regulas (ES) Nr. 543/2011 136. pantā, ir tādas, kā norādīts šīs regulas pielikumā.

*2. pants*Šī regula stājas spēkā dienā, kad to publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, 2016. gada 11. jūlijā

Komisijas
un tās priekšsēdētājs vārdā –
lauksaimniecības un lauku attīstības ģenerāldirektors
Jerzy PLEWA

⁽¹⁾ OVL 347, 20.12.2013., 671. lpp.⁽²⁾ OVL 157, 15.6.2011., 1. lpp.

PIELIKUMS

Standarta importa vērtības atsevišķu veidu augļu un dārzeņu ieviešanas cenas noteikšanai

(EUR/100 kg)

KN kods	Trešās valsts kods ⁽¹⁾	Standarta importa vērtība	
0702 00 00	MA	168,9	
	ZZ	168,9	
0709 93 10	TR	136,8	
	ZZ	136,8	
0805 50 10	AR	179,4	
	BO	217,8	
	CL	185,5	
	TR	134,0	
	UY	192,8	
	ZA	148,0	
	ZZ	176,3	
	0808 10 80	AR	154,8
		BR	97,4
CL		126,7	
CN		102,6	
NZ		145,5	
ZA		316,8	
ZZ		157,3	
0808 30 90		AR	129,1
		CL	128,1
	CN	91,9	
	NZ	154,1	
	ZA	118,2	
	ZZ	124,3	
0809 10 00	TR	206,7	
	ZZ	206,7	
0809 29 00	TR	321,0	
	ZZ	321,0	

⁽¹⁾ Valstu nomenklatūra, kas paredzēta Komisijas 2012. gada 27. novembra Regulā (ES) Nr. 1106/2012, ar ko attiecībā uz valstu un teritoriju nomenklatūras atjaunināšanu īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 471/2009 par Kopienas statistiku attiecībā uz ārējo tirdzniecību ar ārpuskopienas valstīm (OV L 328, 28.11.2012., 7. lpp.). Kods "ZZ" nozīmē "cita izcelsme".

LĒMUMI

PADOMES LĒMUMS (ES) 2016/1123

(2016. gada 17. jūnijs),

ar ko nosaka nostāju, kura Eiropas Savienības vārdā jāieņem attiecīgajās Apvienoto Nāciju Organizācijas Eiropas Ekonomikas komisijas komitejās attiecībā uz priekšlikumiem par grozījumiem ANO Noteikumos Nr. 9, 11, 13, 13-H, 14, 16, 30, 41, 44, 49, 54, 55, 60, 64, 75, 78, 79, 83, 90, 106, 113, 115, 117, 129 un 134, ANO Vispārējo tehnisko noteikumu Nr. 15 un 16 grozījumu priekšlikumiem, četriem priekšlikumiem par jauniem ANO noteikumiem par bremžu palīgsistēmām (BAS), elektronisko stabilitātes kontroli (ESC), riepu spiediena kontroles sistēmām (TPMS) un riepu uzstādīšanu, priekšlikumu par jauniem ANO Vispārējiem tehniskiem noteikumiem par mērījumu procedūru divriteņu vai trīsriteņu mehānisko transportlīdzekļu emisijām un priekšlikumu par jaunu Īpašo rezolūciju Nr. 2 (S.R.2) par uzlabojumiem 1998. gada pasaules mēroga nolīguma īstenošanā

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu saistībā ar 218. panta 9. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

tā kā:

- (1) Saskaņā ar Padomes Lēmumu 97/836/EK ⁽¹⁾ Savienība ir pievienojusies Apvienoto Nāciju Organizācijas Eiropas Ekonomikas komisijas (ANO EEK) Nolīgumam vienotu tehnisko prasību apstiprināšanai riteņu transportlīdzekļiem, aprīkojumam un detaļām, ko var uzstādīt un/vai lietot riteņu transportlīdzekļos, un par nosacījumiem to apstiprinājumu savstarpējai atzīšanai, kas piešķirti, pamatojoties uz šīm prasībām ("Pārskatītais 1958. gada nolīgums").
- (2) Saskaņā ar Padomes Lēmumu 2000/125/EK ⁽²⁾ Savienība ir pievienojusies Nolīgumam par vispārēju tehnisko noteikumu apstiprināšanu riteņu transportlīdzekļiem, aprīkojumam un detaļām, ko var uzstādīt un/vai lietot riteņu transportlīdzekļos ("Paralēlais nolīgums").
- (3) Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2007/46/EK ⁽³⁾ dalībvalstu apstiprināšanas sistēmas aizstāja ar Savienības apstiprināšanas procedūru un izveidoja saskaņotu sistēmu, kas ietver administratīvus noteikumus un vispārējās tehniskās prasības visiem jaunajiem transportlīdzekļiem, sistēmām, sastāvdaļām un atsevišķām tehniskām vienībām. Ar minēto direktīvu noteikumus, kas pieņemti saskaņā ar Pārskatīto 1958. gada nolīgumu (turpmāk "ANO noteikumi"), iekļāva ES tipa apstiprināšanas sistēmā vai nu kā tipa apstiprināšanas prasības, vai kā Savienības tiesību aktu alternatīvas. Kopš ir pieņemta minētā direktīva, Savienības tiesību aktos ES tipa apstiprināšanas sistēmā aizvien biežāk iekļauj ANO noteikumus.
- (4) Ņemot vērā pieredzi un tehnikas sasniegumus, ir jāpielāgo tehnikas attīstībai prasības attiecībā uz dažiem elementiem vai rādītājiem, uz kuriem attiecas ANO Noteikumi Nr. 9, 11, 13, 13-H, 14, 16, 30, 41, 44, 49, 54, 55, 60, 64, 75, 78, 79, 83, 90, 106, 113, 115, 117, 129 un 134, kā arī ANO Vispārējie tehniskie noteikumi (VTN) Nr. 15 un 16.
- (5) Lai paredzētu vienotus noteikumus par bremžu palīgsistēmu (BAS), elektronisko stabilitātes kontroles (ESC), riepu spiediena kontroles sistēmu (TPMS) un riepu uzstādīšanas apstiprināšanu, būtu jāpieņem četri jauni ANO noteikumi.

⁽¹⁾ Padomes Lēmums 97/836/EK (1997. gada 27. novembris) par Eiropas Kopienas pievienošanu ANO Eiropas Ekonomikas komisijas Nolīgumam vienotu tehnisko prasību apstiprināšanai riteņu transportlīdzekļiem, aprīkojumam un detaļām, ko var uzstādīt un/vai lietot riteņu transportlīdzekļos, un par nosacījumiem to apstiprinājumu savstarpējai atzīšanai, kas piešķirti, pamatojoties uz šīm prasībām ("Pārskatītais 1958. gada Nolīgums") (OV L 346, 17.12.1997., 78. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Lēmums 2000/125/EK (2000. gada 31. janvāris) par noslēgto Nolīgumu par vispārēju tehnisko noteikumu apstiprināšanu riteņu transportlīdzekļiem, aprīkojumam un detaļām, ko var uzstādīt un/vai lietot riteņu transportlīdzekļos ("Paralēlais nolīgums") (OV L 35, 10.2.2000., 12. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/46/EK (2007. gada 5. septembris), ar ko izveido sistēmu mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju, kā arī tādiem transportlīdzekļiem paredzētu sistēmu, sastāvdaļu un atsevišķu tehnisku vienību apstiprināšanai ("pamatdirektīva") (OV L 263, 9.10.2007., 1. lpp.).

- (6) Lai paredzētu vienotus tehniskos noteikumus par mērījumu procedūru divriteņu vai trīsriteņu mehānisko transportlīdzekļu dažu veidu emisijām, būtu jāpieņem jauni ANO Vispārējie tehniskie noteikumi (VTN).
- (7) Lai uzlabotu 1998. gada pasaules mēroga nolīguma īstenošanu, būtu jāpieņem jauna Īpašā rezolūcija Nr. 2 (S.R.2).
- (8) Tādēļ ir atbilstīgi noteikt nostāju, kas attiecībā uz iepriekš minēto ANO aktu pieņemšanu Savienības vārdā jāņem attiecīgajās ANO EEK komitejās, proti, Pārskatītā 1958. gada nolīguma Administratīvajā komitejā un Paralēlā nolīguma Izpildu komitejā,

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Nostāja, kas Savienības vārdā jāņem Pārskatītā 1958. gada nolīguma Administratīvajā komitejā un Paralēlā nolīguma Izpildu komitejā laikposmā no 2016. gada 20. līdz 24. jūnijam, ir atbalstīt priekšlikumus, kuri uzskaitīti šā lēmuma pielikumā.

2. pants

Šis lēmums stājas spēkā tā pieņemšanas dienā.

Luksemburgā, 2016. gada 17. jūnijā

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs*
J.R.V.A. DIJSSELBLOEM

PIELIKUMS

Nosaukums darba kārtībā	Atsauce
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 9 (Trīsriteņu transportlīdzekļu troksnis) 07. grozījumu sērijas 2. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/45
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 11 (Durvju slēgmehānismi un viras) 03. grozījumu sērijas 4. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/33
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 11 (Durvju slēgmehānismi un viras) 04. grozījumu sērijas 1. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/34
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 13 (Smago transportlīdzekļu bremžu sistēma) 11. grozījumu sērijas 14. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/49
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 13-H (M1 un N1 kategorijas transportlīdzekļu bremžu sistēma) 01. grozījumu sēriju	ECE/TRANS/WP.29/2016/50
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 14 (Drošības jostu, ISOFIX un <i>i-Size</i> stiprinājumi) 07. grozījumu sērijas 7. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/35
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 16 (Drošības jostas, ISOFIX un <i>i-Size</i>) 06. grozījumu sērijas 7. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/36
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 30 (Vieglo automobiļu un to piekabju riepas) 02. grozījumu sērijas 18. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/51
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 41 (Motociklu trokšņa emisijas) 04. grozījumu sērijas 5. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/46
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 44 (Bērnu ierobežotājsistēmas) 04. grozījumu sērijas 11. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/37
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 49 (Kompresijaizdedzes un dzirksteļizdedzes (LPG un CNG) dzinēju emisijas) 05. grozījumu sērijas 8. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/40
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 49 (Kompresijaizdedzes un dzirksteļizdedzes (LPG un CNG) dzinēju emisijas) 06. grozījumu sērijas 4. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/41
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 54 (Komerčiālo transportlīdzekļu un to piekabju riepas) 01. grozījumu sērijas 21. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/52
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 55 (Mehāniskās sakabes) 01. grozījumu sērijas 6. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/53
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 60 (Mopēdu un motociklu vadītāja darbinātas vadības ierīces) 5. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/27
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 64 (Pagaidu lietošanas rezerves ritenis, nulles spiediena riepas, nulles spiediena sistēma un riepu spiediena kontroles sistēma) jaunu 03. grozījumu sēriju	ECE/TRANS/WP.29/2016/54
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 75 (L kategorijas transportlīdzekļu riepas) 16. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/55

Nosaukums darba kārtībā	Atsauce
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 78 (L kategorijas transportlīdzekļu bremžu sistēma) 03. grozījumu sērijas 3. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/56 un WP.29-169-03
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 79 (Stūres iekārta) 01. grozījumu sērijas 5. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/57
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 83 (M1 un N1 kategorijas transportlīdzekļu emisijas) 06. grozījumu sērijas 7. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/42
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 83 (M1 un N1 kategorijas transportlīdzekļu emisijas) 07. grozījumu sērijas 3. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/43
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 90 (Bremžu sistēmas rezerves daļas) 02. grozījumu sērijas 3. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/58
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 106 (Lauksaimniecības transportlīdzekļu riepas) 14. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/59
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 113 (Galvenie lukturi ar simetrisku tuvo gaismu) 01. grozījumu sērijas 6. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/74
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 115 (LPG un CNG modifikācijas sistēmas) sākotnējās redakcijas 7. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/44
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 117 (Riepas, rites pretestība, rites troksnis un saķere ar slapju virsmu) 02. grozījumu sērijas 9. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/60
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 129 (Uzlabotās bērnu ierobežotājsistēmas (ECRS)) 01. grozījumu sēriju	ECE/TRANS/WP.29/2016/38
Priekšlikums par ANO Noteikumu Nr. 134 (Ūdeņraža un degvielas elementu transportlīdzekļi (HFCV)) 2. papildinājumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/39
Priekšlikums par jauniem ANO Noteikumiem par bremžu palīgsistēmām (BAS)	ECE/TRANS/WP.29/2016/61
Priekšlikums par jauniem ANO Noteikumiem par elektronisko stabilitātes kontroli (ESC)	ECE/TRANS/WP.29/2016/62
Priekšlikums par jauniem ANO Noteikumiem par riepu spiediena kontroles sistēmām (TPMS)	ECE/TRANS/WP.29/2016/63
Priekšlikums par jauniem ANO Noteikumiem par riepu uzstādīšanu	ECE/TRANS/WP.29/2016/64
Priekšlikums par ANO Vispārējo tehnisko noteikumu (VTN) Nr. 15 (Vieglo transportlīdzekļu vispārējā saskaņotā testa procedūra (WLTP)) 1. grozījumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/68
Priekšlikums par ANO Vispārējo tehnisko noteikumu (VTN) Nr. 16 (Riepas) 1. grozījumu	ECE/TRANS/WP.29/2016/70
Priekšlikums par jaunu Īpašo rezolūciju Nr. 2 (S.R.2) par 1998. gada pasaules mēroga nolīguma īstenošanas uzlabojumiem	ECE/TRANS/WP.29/2016/65
Priekšlikums par jauniem ANO Vispārējiem tehniskiem noteikumiem (VTN) par mērījumu procedūru divriteņu vai trīsriteņu mehāniskajiem transportlīdzekļiem attiecībā uz kartēģāzu un iztvaikošanas emisijām	ECE/TRANS/WP.29/2016/66

PADOMES LĒMUMS (ES) 2016/1124**(2016. gada 24. jūnijs)****par nostāju, kas dalībvalstīm Eiropas Savienības vārdā jāieņem Eirokontroles Pastāvīgajā komisijā attiecībā uz lēmumiem, kuri jāpieņem par centralizētajiem pakalpojumiem**

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 100. panta 2. punktu saistībā ar 218. panta 9. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

tā kā:

- (1) Ar Padomes Lēmumu (ES) 2015/2394 ⁽¹⁾ tika noteikta Savienības nostāja attiecībā uz lēmumu par centralizētajiem pakalpojumiem, ko bija plānots pieņemt Eirokontroles Pastāvīgajā komisijā ("Pastāvīgā komisija") 2015. gada 9. decembrī. Minētā lēmuma par centralizētajiem pakalpojumiem mērķis bija ļaut Eirokontrolei izstrādāt finansēšanas un iepirkuma kārtību un tehniskās specifikācijas nolūkā laicīgi ieviest jaunus Eiropas gaisa/zemes datu komunikācijas pakalpojumus (EAGDCS).
- (2) Nostāja, kas noteikta Lēmumā (ES) 2015/2394, bija tāda, ka Pastāvīgajai komisijai lēmums par centralizētajiem pakalpojumiem bija jāatliek, jo Savienības rīcībā nebija pietiekamas informācijas, kas ļautu izvērtēt minēto lēmumu par centralizētajiem pakalpojumiem pēc būtības, un tāpēc, ka tas būtu varējis ietekmēt Eirokontroles turpmāko darbību, kaitējot Savienības darbībai minētajā jomā.
- (3) Sakarā ar Savienības nostāju, kas izklāstīta Lēmumā (ES) 2015/2394, Pastāvīgā komisija 2015. gada 9. decembrī lēmumu par EAGDCS nepieņēma un lūdza Eirokontroles aģentūru turpināt darbu pie pārskatītā priekšlikuma, cieši sadarbojoties ar nozares ieinteresētajām personām, un sniegt EAGDCS ekonomisko izmaksu novērtējumu.
- (4) Eirokontroles aģentūra un nozares ieinteresētās personas 2016. gada 9. februārī iesniedza pārskatītu un kopīgi atbalstītu priekšlikumu par EAGDCS, un Eirokontroles aģentūra ar esošās priekšizpētes palīdzību nodrošināja ekonomisko izmaksu novērtējuma pilnīgu pieejamību.
- (5) Eirokontroles aģentūra 2016. gada 6. aprīlī ierosināja Pastāvīgajai komisijai pieņemt lēmumu, pamatojoties uz priekšlikumu par EAGDCS, izmantojot rakstisko procedūru.
- (6) Minētais lēmums attiecas uz EAGDCS izveidi. Tam ir juridiskas sekas, jo tas reglamentē jomas, uz kurām attiecas Savienības tiesības, un atkarībā no satura tam var būt konkrēta ietekme uz minētajām jomām. Lēmums var ietekmēt ieguvumus, kas izriet no tehniskā darba pie datu pārraides pakalpojumiem, ko veic kopuzņēmums SESAR, un palielināt neatbilstības risku sertifikācijas un pārraudzības jomā, ņemot vērā Eiropas Aviācijas drošības aģentūras (EASA) lomu šajā jomā, un tādējādi risku, ka varētu tikt nelietderīgi iztērēti līdzekļi, ko veido maršruta maksājumi un Savienības atbalsts, kā arī ietekmēt to attiecīgo ieviešanas pasākumu izmaksu efektivitāti, kas Savienībai jāveic saistībā ar SESAR projektu.
- (7) Ņemot vērā priekšrocības, ko varētu sniegt tehnisko risinājumu, piemēram, demonstrējuma projekta izveide, lēmums par labu attiecīgajai sadarbībai principā būtu jāatbalsta. Tomēr lēmumā būtu jāietver nosacījumi, kas nodrošina Savienības interešu aizsardzību iepriekš minētajos punktos.
- (8) Tāpēc ir lietderīgi noteikt nostāju, kas dalībvalstīm Savienības vārdā ir jāieņem Pastāvīgajā komisijā attiecībā uz lēmumiem par centralizētajiem pakalpojumiem, kuri ir jāpieņem minētajai komisijai,

⁽¹⁾ Padomes Lēmums (ES) 2015/2394 (2015. gada 8. decembris) par nostāju, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem attiecībā uz lēmumiem, kuri Eirokontroles Pastāvīgajai komisijai jāpieņem par Eirokontroles lomu un uzdevumiem un par centralizētajiem pakalpojumiem (OV L 332, 18.12.2015., 136. lpp.).

IR PIENĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Nostāja, kas dalībvalstīm Savienības vārdā ir jāieņem Eirokontroles Pastāvīgajā komisijā, ir šāda:

attiecībā uz Eirokontroles aģentūras nosūtīto 2016. gada 6. aprīļa priekšlikumu Savienības nostāja ir atbalstīt to, ka Eirokontroles aģentūra turpina sadarboties ar aeronavigācijas pakalpojumu sniedzējiem un vajadzības gadījumā ar Eirokontroles dalībvalstu gaisa kuģu ekspluatantiem SESAR projektā, tostarp attiecīgās pārvaldības, finansēšanas un iepirkuma kārtības, kā arī tehnisko specifikāciju izstrādē, lai laicīgi ieviestu Eiropas gaisa/zemes datu komunikācijas pakalpojumus, pamatojoties uz pierādījumiem par to tehnisko un operatīvo īstenojamību un visaptverošu ekonomiskās ietekmes novērtējumu.

Pastāvīgajā komisijā pieņemtais lēmums nodrošina, ka:

- tiek pilnībā ņemts vērā kopuzņēmuma SESAR veiktais tehniskais darbs pie datu pārraides,
- lēmuma aptvertās darbības tiek veiktas sadarbībā ar EASA, ciktāl minētais lēmums attiecas uz EASA sagatavošanās darbiem EAGDCS sertifikācijai un pārraudzībai nākotnē,
- tas joprojām neskar EAGDCS ieviešanu un izmantošanu, kā arī tā iepirkumu, kas ir atkarīgs no turpmākiem Eirokontroles dalībvalstu lēmumiem,
- minētā lēmuma aptvertās darbības balstās uz nolīgumu ar aeronavigācijas pakalpojumu sniedzējiem un
- finansēšanas un iepirkuma kārtība, kā arī tehniskās specifikācijas neskar investīcijas un saistītās izmaksas, kas saskaņā ar Komisijas Regulā (EK) Nr. 29/2009 ⁽¹⁾ noteiktajām prasībām jau radušās Savienības dalībvalstu aeronavigācijas pakalpojumu sniedzējiem un gaisa kuģa ekspluatantiem.

Dalībvalstis rīkojas kopīgi Savienības interesēs.

2. pants

Šis lēmums stājas spēkā tā pieņemšanas dienā.

Luksemburgā, 2016. gada 24. jūnijā

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
A.G. KOENDERS

⁽¹⁾ Komisijas Regula (EK) Nr. 29/2009 (2009. gada 16. janvāris), ar ko nosaka prasības datu pārraides pakalpojumu sniegšanai Eiropas vienotajā gaisa telpā (OV L 13, 17.1.2009., 3. lpp.).

PADOMES LĒMUMS (ES, Euratom) 2016/1125**(2016. gada 8. jūlijs),****ar ko ieceļ Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas locekli, ko izvirzījusi Portugāles Republika**

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 302. pantu,

ņemot vērā Eiropas Atomenerģijas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 106.a pantu,

ņemot vērā Portugāles valdības priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas atzinumu,

tā kā:

- (1) Padome 2015. gada 18. septembrī un 2015. gada 1. oktobrī pieņēma Lēmumus (ES, Euratom) 2015/1600 ⁽¹⁾ un (ES, Euratom) 2015/1790 ⁽²⁾, ar ko laikposmam no 2015. gada 21. septembra līdz 2020. gada 20. septembrim ieceļ Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas locekļus.
- (2) Pēc *Lino DA SILVA MAIA* kunga amata pilnvaru termiņa beigām ir atbrīvojušies Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas locekļa vieta,

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Ar šo uz atlikušo pilnvaru laiku, proti, līdz 2020. gada 20. septembrim, *José Custódio LEIRIÃO* kungs, *Member of the National Confederation of Solidarity Institutions (CNIS)*, tiek iecelts par Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas locekli.

2. pants

Šis lēmums stājas spēkā tā pieņemšanas dienā.

Briselē, 2016. gada 8. jūlijā

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
M. LAJČÁK*

⁽¹⁾ Padomes Lēmums (ES, Euratom) 2015/1600 (2015. gada 18. septembris), ar ko laikposmam no 2015. gada 21. septembra līdz 2020. gada 20. septembrim ieceļ Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas locekļus (OV L 248, 24.9.2015., 53. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Lēmums (ES, Euratom) 2015/1790 (2015. gada 1. oktobris), ar ko laikposmam no 2015. gada 21. septembra līdz 2020. gada 20. septembrim ieceļ Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas locekļus (OV L 260, 7.10.2015., 23. lpp.).

KOMISIJAS LĒMUMS (ES) 2016/1126**(2016. gada 4. aprīlis)****par valsts atbalstu SA.35484 (2013/C) (ex SA.35484 (2012/NN)) saistībā ar vispārīgām kontroles darbībām veselības aprūpes jomā saskaņā ar Likumu par pienu un taukiem***(izziņots ar dokumenta numuru C(2016) 1878)***(Autentisks ir tikai teksts vācu valodā)**

EIROPAS KOMISIJA,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 108. panta 2. punkta pirmo daļu,

uzaicinājusi ieinteresētās personas iesniegt piezīmes saskaņā ar minēto noteikumu ⁽¹⁾ un ņemot vērā to piezīmes,

tā kā:

1. PROCEDŪRA

- (1) Eiropas Komisija (turpmāk "Komisija") 2011. gada 28. novembra un 2012. gada 27. februāra vēstulē lūdza Vācijas sniegt papildu informāciju saistībā ar 2010. gada ziņojumu par valsts atbalstu lauksaimniecības nozarē, ko Vācija bija iesniegusi atbilstīgi Padomes Regulas (ES) 2015/1589 ⁽²⁾ 26. pantam. Uz Komisijas jautājumiem Vācija atbildēja 2012. gada 16. janvāra un 27. aprīļa vēstulēs. Ņemot vērā Vācijas atbildes, izrādījās, ka Vācija bija piešķīrusi finansiālu atbalstu savai piena nozarei, pamatojoties uz 1952. gada Likumu par piena, piena produktu un tauku apriti (*Gesetz über den Verkehr mit Milch, Milcherzeugnissen und Fetten*) (turpmāk "Likums par pienu un taukiem").
- (2) Komisija 2012. gada 2. oktobra vēstulē informēja Vāciju, ka attiecīgie pasākumi ir reģistrēti kā nepaziņots atbalsts ar numuru SA.35484 (2012/NN). Papildu informāciju Vācija sniedza 2012. gada 16. novembra, 2013. gada 7., 8., 11., 13., 14., 15. un 19. februāra, 21. marta, 8. aprīļa, 28. maija, 10. un 25. jūnija un 2. jūlija vēstulēs.
- (3) Komisija 2013. gada 17. jūlija vēstulē (C(2013) 4457 final) paziņoja Vācijai savu lēmumu sākt Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 108. panta 2. punktā ⁽³⁾ paredzēto procedūru attiecībā uz konkrētiem apakšpasākumiem, kas veikti saskaņā ar Likumu par pienu un taukiem (turpmāk "lēmums sākt procedūru"). Tajā pašā vēstulē Komisija atzina, ka pārējie apakšpasākumi, kas veikti laikā no 2001. gada 28. novembra līdz 2006. gada 31. decembrim vai laikā no 2007. gada 1. janvāra, vai abos laikposmos, ir saderīgi ar iekšējo tirgu vai nav valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē, vai ka tiem nav piemērojami valsts atbalsta noteikumi.
- (4) Attiecībā uz apakšpasākumiem, uz kuriem attiecas šis lēmums, proti, vispārīgiem kontroles apakšpasākumiem veselības aprūpes jomā, kas lēmumā sākt procedūru minēti kā piesārņotāju uzraudzības apakšpasākumi ⁽⁴⁾, proti, BW 9, BY 5, HE 8, NI 2, NW 1, RP 3, SL 4 un TH 8 (turpmāk "apakšpasākumi"), Komisija norādīja, ka minētajiem apakšpasākumiem piemita visas valsts atbalsta īpašības, un pieprasīja Vācijai sniegt savas piezīmes, kā arī sniegt visu informāciju, kas var būt noderīga atbalsta novērtēšanai laikposmā no 2001. gada 28. novembra.

⁽¹⁾ OV C 7, 10.1.2014., 8. lpp.

⁽²⁾ Padomes 2015. gada 13. jūlija Regula (ES) 2015/1589, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV L 248, 24.9.2015., 9. lpp.).

⁽³⁾ No 2009. gada 1. decembra EK līguma 87. un 88. pants kļuva attiecīgi par Līguma par Eiropas Savienības darbību (turpmāk "LESD") 107. un 108. pantu. Abu pantu noteikumu kopumi būtībā ir vienādi. Šajā lēmumā atsauces uz LESD 107. un 108. pantu attiecīgā gadījumā ir uzskatāmas par atsaucēm uz EK līguma 87. un 88. pantu. LESD ieviesa arī dažas izmaiņas terminoloģijā, piemēram, aizstājot "Kopiena" ar "Savienība" un "kopējais tirgus" ar "iekšējais tirgus". Šajā lēmumā tiks izmantota LESD terminoloģija.

⁽⁴⁾ Lai gan pasākumu BW 9 un RP 3 šajā aprakstā lēmuma sākt procedūru pielikumā minēti arī citi kvalitātes kontroles pasākumi, pamatojoties uz Vācijas sniegto papildu informāciju, kļuva skaidrs, ka minētie pasākumi ir saistīti vienīgi ar piesārņotāju uzraudzību, uz ko attiecas šis lēmums, nevis ar citiem kvalitātes kontroles pasākumiem.

- (5) Vācija 2013. gada 20. septembra vēstulē iesniedza piezīmes par lēmumu sākt procedūru.
- (6) Lēmums sākt procedūru tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ⁽¹⁾. Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt piezīmes viena mēneša laikā. Komisija par 4. apsvērumā minētajiem apakšpasākumiem saņēma 10 piezīmes no ieinteresētajām personām. Saņemtās piezīmes tika nosūtītas Vācijai 2014. gada 27. februāra, 3. marta un 3. oktobra vēstulēs. Vācija uz šīm piezīmēm neatbildēja.

2. SHĒMAS APRAKSTS

- (7) Likums par pienu un taukiem ir Vācijas federālais likums, kas stājās spēkā 1952. gadā. Tajā paredzēts apakšpasākumu tiesiskais regulējums, un tam ir neierobežots darbības laiks.
- (8) Likuma par pienu un taukiem 22. panta 1. punktā ir paredzēts pilnvarojums Vācijas federālajām zemēm (turpmāk "federālās zemes") iekasēt piena nodevu no pienotavām, pamatojoties uz tām piegādāto piena daudzumu.
- (9) Likuma par pienu un taukiem 22. panta 2. punktā ir paredzēts, ka ieņēmumus no piena nodevas izmanto tikai:
- a) kvalitātes veicināšanai un saglabāšanai, pamatojoties uz konkrētiem īstenošanas noteikumiem;
 - b) higiēnas uzlabošanai piena un piena produktu ieguves, piegādes, apstrādes, pārstrādes un tirdzniecības laikā;
 - c) izslaukuma pārbaudēm;
 - d) uzņēmumu konsultēšanai piensaimniecības jautājumos un jauno speciālistu tālākizglītibai piensaimniecībā;
 - e) reklāmai, lai palielinātu piena un piena produktu patēriņu;
 - f) Likumā par pienu un taukiem noteikto uzdevumu veikšanai.
- (10) Likuma par pienu un taukiem 22. panta 2.a punktā ir paredzēts, ka, atkāpjoties no 2. punkta, ieņēmumus no piena nodevas var izmantot arī, lai:
- a) mazinātu strukturāli nosacītas lielākas uzskaites izmaksas, kas saistītas ar piena un krējuma piegādi no ražotāja līdz pienotavai;
 - b) mazinātu lielākas transporta izmaksas par piena piegādi no vienas pienotavas otrai, ja šāda piegāde ir nepieciešama attiecīgās pienotavas noieta tirgus nodrošināšanai un apgādei ar dzeramo pienu; un
 - c) veicinātu kvalitāti piena produktu centralizētā tirdzniecībā.
- (11) Federālajās zemēs Bādene-Virtemberga, Bavārija, Hesene, Lejassaksija, Ziemeļreina-Vestfālene, Reinzeme-Pfalca, Zāra un Tīringene piena nodevu izmantoja, lai finansētu 4. apsvērumā minētos apakšpasākumus.
- (12) Apakšpasākumi ietver kontroles pasākumus saistībā ar dažādiem piesārņotājiem pienā un piena produktos, un tie ir dioksīns, polihlorbifenili (PHB), aflatoksīns, mazgāšanas līdzekļi, pesticīdi un polihlorēts ūdeņradis, kas var būt kaitīgi cilvēka veselībai. Kontroles pasākumus veica īpašas kontroles iestādes, kurām šos uzdevumus uzticēja atbildīgās valsts iestādes federālajās zemēs, kuros apakšpasākumi tika veikti. Kontroles paraugus ņēma no transportlīdzekļiem, ar ko pārvadāja pienu, turklāt paraugi tika ņemti izlases veidā un anonīmi. Kontroles pasākumu mērķis bija apsekot piesārņotāju klātbūtni pienā, lai novērstu apdraudējumus cilvēku veselībai un lai aizsargātu patērētājus. Šīs darbības šajā lēmumā minētas kā "piesārņotāju uzraudzība". Laikposmā no 2001. līdz 2011. gadam šo darbību kopējais budžets (kopā visās federālajās zemēs, kurās tika veikti apakšpasākumi) bija aptuveni EUR 9 miljoni.

⁽¹⁾ OVC 7, 10.1.2014., 8. lpp.

- (13) Saskaņā ar Komisijas veikto novērtējumu lēmumā sākt procedūru Vācija nebija norādījusi nedz valsts, nedz arī Savienības tiesību aktu noteikumus, kas attaisnotu to, ka piesārņotāju uzraudzība netiek klasificēta kā valsts atbalsts. Turklāt Komisijai radās šaubas par to, vai apakšpasākumi neradīja priekšrocību pienotavām, jo Komisija uzskatīja, ka kontroles pasākumu mērķis ir nodrošināt piena produktu kvalitāti un tādēļ izmaksas, kas rodas, veicot šādus kontroles pasākumus, parasti jāsedz attiecīgajiem piena nozares uzņēmumiem. Komisija arī pauda bažas par to, ka attiecīgie kvalitātes kontroles pasākumi tiek veikti regulāri.

3. VĀCIJAS PIEZĪMES

- (14) Vācija izklāstīja piesārņotāju uzraudzības juridisko pamatu. To veidoja divi noteikumu kopumi. Pirmais tiesību normu kopums reglamentēja kontroles pasākumu veikšanu saistībā ar piesārņotāju uzraudzību. Tas ietvēra noteikumus par metodisko sagatavošanās darbu un kontroles pasākumu grafika izstrādi, paraugu ņemšanas kārtību, testēšanas metodi, kā arī par rezultātu izmantošanu. Minētās darbības būtībā reglamentēja pārtikas nekaitīguma tiesību akti.
- (15) Otrais tiesību normu kopums attiecās uz minēto darbību finansēšanu. Kā paskaidrots lēmumā sākt procedūru, minētās darbības tika finansētas no piena nodevas, ko maksāja pienotavas. Juridiskais pamats bija Likuma par pienu un taukiem 22. panta 2. punkts. Reģionālā līmenī bija spēkā papildu īstenošanas noteikumi, tostarp budžeta noteikumi.
- (16) Vācija sniedza pārskatu par piemērojamiem tiesību aktiem pārtikas nekaitīguma jomā.
- a) Savienības līmenī: pārtikas nekaitīguma oficiālā kontrole tika reglamentēta šādos tiesību aktos: Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 178/2002 ⁽¹⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 882/2004 ⁽²⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 854/2004 ⁽³⁾, jo īpaši tās IV pielikums, Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 852/2004 ⁽⁴⁾, jo īpaši tās I pielikuma A daļa, Komisijas Regula (EK) Nr. 1881/2006 ⁽⁵⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 396/2005 ⁽⁶⁾. Atlieku vai vielu uzraudzība tika reglamentēta Padomes Direktīvā 96/23/EK ⁽⁷⁾ un Komisijas Lēmumā 97/747/EK ⁽⁸⁾.
- b) valsts līmenī: pārtikas nekaitīguma oficiālā kontrole un atlieku vai vielu uzraudzība tika reglamentēta Likumā par pārtikas un barības nekaitīgumu (*Lebensmittel- und Futtermittelgesetzbuch*), Administratīvajā rīkojumā par oficiālās pārtikas un barības nekaitīguma kontroles veikšanas principiem (*Allgemeine Verwaltungsvorschrift über die Grundsätze zur Durchführung der amtlichen Überwachung der Erhaltung lebensmittelrechtlicher, weinrechtlicher, futtermittelrechtlicher und tabakrechtlicher Vorschriften*), kā arī Noteikumos par piesārņotāju ierobežošanu pārtikā (*Verordnung zur Begrenzung von Kontaminanten in Lebensmittel*) un Valsts atlieku kontroles plānā (*Nationaler Rückstandskontrollplan*).
- c) Papildus minētajai pārtikas nekaitīguma oficiālajai kontrolei tika veikta arī piesārņotāju uzraudzība, pamatojoties uz šādiem Savienības un valsts tiesību aktu noteikumiem: Regula (EK) Nr. 178/2002, Regula (EK) Nr. 882/2004 un Komisijas Ieteikums 2011/516/ES ⁽⁹⁾, Likuma par pienu un taukiem 14. pants, Likuma par pārtikas un barības nekaitīgumu 50. un 51. pants, kā arī katru gadu pieņemtie reģionālie (federālo zemju) noteikumi, ar ko apstiprina piesārņotāju uzraudzības darbības un to finansējumu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 28. janvāra Regula (EK) Nr. 178/2002, ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1.2.2002., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regula (EK) Nr. 882/2004 par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem (OV L 165, 30.4.2004., 1. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regula (EK) Nr. 854/2004, ar ko paredz īpašus noteikumus par lietošanai pārtikā paredzētu dzīvnieku izcelsmes produktu oficiālās kontroles organizēšanu (OV L 139, 30.4.2004., 206. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regula (EK) Nr. 852/2004 par pārtikas produktu higiēnu (OV L 139, 30.4.2004., 1. lpp.).

⁽⁵⁾ Komisijas 2006. gada 19. decembra Regula (EK) Nr. 1881/2006, ar ko nosaka konkrētu piesārņotāju maksimāli pieļaujamo koncentrāciju pārtikas produktos (OV L 364, 20.12.2006., 5. lpp.).

⁽⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 23. februāra Regula (EK) Nr. 396/2005, ar ko paredz maksimāli pieļaujamus pesticīdu atlieku līmeņus augu un dzīvnieku izcelsmes pārtikā un barībā un ar ko groza Padomes Direktīvu 91/414/EEK (OV L 70, 16.3.2005., 1. lpp.).

⁽⁷⁾ Padomes 1996. gada 29. aprīļa Direktīva 96/23/EK, ar ko paredz pasākumus, lai kontrolētu noteiktas vielas un to atliekas dzīvos dzīvniekos un dzīvnieku izcelsmes produktos, un ar ko atceļ Direktīvu 85/358/EEK un Direktīvu 86/469/EEK, kā arī Lēmumu 89/187/EEK un Lēmumu 91/664/EEK (OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.).

⁽⁸⁾ Komisijas 1997. gada 27. oktobra Lēmums 97/747/EK, ar ko nosaka, cik daudz un cik bieži ņem paraugus, kas paredzēti ar Padomes Direktīvu 96/23/EK, lai kontrolētu noteiktas vielas un to atliekas dzīvos dzīvniekos un dzīvnieku izcelsmes produktos (OV L 303, 6.11.1997., 12. lpp.).

⁽⁹⁾ Komisijas 2011. gada 23. augusta Ieteikums 2011/516/ES par dioksīnu, furānu un polihlorbifenilu (PHB) klātbūtnes samazināšanu dzīvnieku barībā un pārtikā (OV L 218, 24.8.2011., 23. lpp.).

- (17) Vācija iesniedza statistiku par pārtikas nekaitīguma oficiālo kontroli, atlieku kontroli un piesārņotāju uzraudzību, kā arī to iestāžu sarakstu, kuras atbildīgas par minēto kontroles pasākumu veikšanu.

3.1. Vācijas piezīmes par piesārņotāju uzraudzības kā oficiālās pārtikas nekaitīguma uzraudzības sistēmas papildu komponenta raksturojumu

- (18) Būtiskākā piezīme, ko sniedza Vācija, bija, ka piesārņotāju uzraudzība ir papildu komponents oficiālās pārtikas nekaitīguma uzraudzības sistēmā un nenodrošina nekādas priekšrocības pienotavām. Šai sakarā Vācija sniedza turpmāk izklāstīto skaidrojumu.
- (19) Piesārņotāju uzraudzība tika uzskatīta par papildu komponentu oficiālās pārtikas nekaitīguma uzraudzības sistēmā, kas bija izveidota saskaņā ar Savienības un valsts tiesību aktiem un bija paredzēta uz prevenciju un veselības aprūpi vērsta patērētāju aizsardzībai, kā arī uz risku balstītai krīzes pārvaldībai.
- (20) Piesārņotāju uzraudzību nevarēja uzskatīt par regulāru kontroli. Kontroles pasākumus piesārņotāju uzraudzības ietvaros veica, izmantojot paraugus, ko ņēma pēc tam, kad pienu bija savākuši piena pārvadāšanas transportlīdzekļi. Paraugu ņemšanas grafiku izstrādāja īpašas kontroles iestādes, kurām šis uzdevums bija oficiāli uzticēts. Ieceltās iestādes noteica, no kuriem transportlīdzekļiem un kad paraugi tiks ņemti un cik ilgi notiks kontroles pasākumi. Ieceltās iestādes arī noteica analizējamos piesārņotājus.
- (21) Nosakot kontroles grafiku un analizējamos piesārņotājus, ieceltās iestādes pamatojās uz iepriekš veikto analīzi, iepriekš iegūtajiem rezultātiem, esošajiem veselības un pārtikas nekaitīguma apdraudējumiem, reģionālajām īpatnībām, vides aspektiem, negadījumiem un citiem līdzīgiem apsvērumiem. Kontroles grafiks un piesārņotāji varēja atšķirties atkarībā no reģiona, turklāt tos periodiski varēja mainīt. Ne visi piesārņotāji, kuriem bija noteiktas juridiski saistošas robežvērtības, tika kontrolēti. Taču kontrolei varēja tikt pakļauti citi piesārņotāji, uz kuriem neattiecas juridiski saistošas robežvērtības, taču kuri, pamatojoties uz analīzi, tika uzskatīti par tādiem, kas var radīt apdraudējumus veselībai. Tādēļ kontroles pasākumi laika gaitā bija vērsti uz dažādām prioritātēm – dažos gadījumos vispirms tika veikta radioaktīvo piesārņotāju kontrole, citos gadījumos tika kontrolēti aflatoksīns vai dioksīns; pastāvēja arī iespēja veikt kontroli atbilstīgi reģionālajām prioritātēm.
- (22) Šo kontroles pasākumu laikā gūtā informācija tika izmantota, lai noteiktu konkrētā piena ražošanas reģiona statusu saistībā ar tādu konkrētu piesārņotāju ietekmi attiecīgajā reģionā, kas rada veselības apdraudējumus. Šo informāciju pēc tam izmantoja kompetentās valsts iestādes, lai veiktu preventīvus pasākumus veselības jomā oficiālo pārtikas nekaitīguma un veselības kontroles, likumdošanas pasākumu, informācijas izplatīšanas un citu pasākumu veidā. Šāda veida kontrole ietilpst sistēmā, kas noteikta Regulas (EK) Nr. 178/2002 17. panta 2. punktā, proti, “darbojas oficiālās kontroles sistēma un tiek veiktas citas apstākļiem atbilstīgas darbības, tostarp sabiedrības informēšana par pārtikas un barības nekaitīgumu un risku, pārtikas un barības nekaitīguma uzraudzību, un citas uzraudzības darbības, kas skar visus ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmus”.
- (23) Jo īpaši kontroles laikā iegūtā informācija tika izmantota, lai koriģētu oficiālās kontroles plānus saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 882/2004. Visumā Regulā (EK) Nr. 178/2002 bija prasīts dalībvalstīm pārtikas nekaitīguma pasākumus balstīt uz riska novērtējumu, izmantojot objektīvu, pārredzamu un neatkarīgu zinātnisko informāciju un datus. Šī prasība bija precizēta Regulā (EK) Nr. 852/2004 un Regulā (EK) Nr. 854/2004. Rezultātus, ko ieguva, veicot piesārņotāju uzraudzību, izmantoja Vācijas kompetentās pārtikas nekaitīguma iestādes kā pamatu šādam riska novērtējumam un pasākumiem.
- (24) Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 178/2002 17. panta 2. punktu dalībvalstu pienākums bija veikt citas apstākļiem atbilstīgas darbības, lai garantētu pārtikas nekaitīgumu oficiālās kontroles sistēmā. Lai gan šīs darbības šajos noteikumos nebija skaidri noteiktas, Vācija apgalvoja, ka dalībvalstu iestādes, kuras veic šādas atbilstīgas kontroles darbības papildus oficiālajai kontrolei, nepārkāpa valsts atbalsta noteikumus. Pamatojoties uz šo pieeju, Vācija apgalvoja, ka piesārņotāju uzraudzība bija kontroles pasākums, kas papildināja pārtikas nekaitīguma oficiālo kontroli.
- (25) Šāda pieeja tika izmantota arī citos Savienības tiesību aktos pārtikas nekaitīguma jomā. Regulas (EK) Nr. 882/2004 3. panta 1. punkts paredzēja veikt regulāru oficiālu kontroli, savukārt šā panta 2. punkts paredzēja

iespēju veikt papildu oficiālu *ad hoc* kontroli; minētajiem kontroles pasākumiem bija jābūt balstītiem uz risku. Šāda struktūra bija paredzēta arī Direktīvā 96/23/EK: tās 11. pantā bija paredzēta iespēja veikt papildu oficiālās izlases veida pārbaudes papildus regulārajām oficiālajām pārbaudēm. Turklāt Komisijas Ieteikumā par dioksīnu, furānu un polihlorbifenilu (PHB) klātbūtnes samazināšanu dzīvnieku barībā un pārtikā noteikti intervences līmeņi, kas bija zemāki par juridiski saistošajām robežvērtībām, kas noteiktas Regulā (EK) Nr. 1881/2006, un bija līdzeklis kompetentajām iestādēm un uzņēmumiem, ar ko konstatēt gadījumus, kad bija ieteicams identificēt piesārņojuma avotu un veikt pasākumus tā mazināšanai vai likvidēšanai.

- (26) Arī Savienības tiesību akti ar mērķi nodrošināt cilvēku veselības un patērētāju interešu augstu aizsardzības līmeni saistībā ar pārtiku (Regulas (EK) Nr. 178/2002 1. pants) paredzēja, ka pārtikas nekaitīguma pasākumu pamatā jābūt neatkarīgiem, objektīviem un pārredzamiem riska novērtējumiem, kas veikti, pamatojoties uz esošajiem zinātniskajiem datiem. Piesārņotāju uzraudzības rezultāti tika izmantoti kā pamats, lai nodrošinātu atbilstību principiem, kas precizēti Regulā (EK) Nr. 852/2004 un Regulā (EK) Nr. 854/2004. Turklāt saistībā ar dioksīna un polihlorbifenila kontroli Vācija atsaucas uz Komisijas Ieteikumu par dioksīnu, furānu un polihlorbifenilu (PHB) klātbūtnes samazināšanu dzīvnieku barībā un pārtikā.
- (27) Kontroles rezultātus izmantoja arī, lai noteiktu ilgtermiņa tendences, analizētu riska faktoros un iemeslus, kā arī lai uzturētu datubāzes zinātniskiem un krīzes novēršanas nolūkiem. Savāktā informācija bija noderīgs avots tālejošāku politisko un administratīvo lēmumu pieņemšanai par gadījumu izpēti un neitrālas informācijas izplatīšanu.
- (28) Paraugus kontroles veikšanai ņēma no piena bankām (vienā piena bankā ietilpst piens, ko piena pārvadāšanas transportlīdzeklis savācis no vairākiem piena ražotājiem – piena ražotāju skaits varēja atšķirties). Piena nozares uzņēmumi netika informēti nedz par paraugu ņemšanu, nedz arī par kontroles pasākumiem. Uzņēmumi netika informēti arī par kontroles rezultātiem. Tādēļ šie uzņēmumi pārbaudes neizmantoja un tās nebija lietderīgi izmantot, lai laistu savus produktus tirgū, vai kā līdzekli, ar ko nosaka produktu kvalitāti vai produktu cenu. Tikai tādā gadījumā, ja pārbaūžu rezultāti parādīja, ka piesārņotāja klātbūtnes līmenis ir augsts vai ka ir sasniegtas vai pārsniegtas juridiski saistošās robežvērtības, kontroles iestādes uzsāka atsevišķu izmeklēšanu un informēja attiecīgos piena nozares uzņēmumus par šādu izmeklēšanu.
- (29) Ja piesārņotāju uzraudzības laikā ieceltā iestāde konstatēja rādītājus, kas bija augsti, taču nepārsniedza juridiski saistošās robežvērtības, tā uzsāka novērtēšanas procesu, lai noteiktu piesārņojuma avotu, un tie varēja būt dzīvnieku barība, dezinfekcijas līdzekļi, vides katastrofas vai citi. Uzņēmumam(-iem), kas radīja šo piesārņojumu, bija jāveic pasākumi, lai par saviem līdzekļiem likvidētu piesārņojuma avotu. Šāds novērtējums bija noderīgs preventīviem nolūkiem.
- (30) Ja piesārņotāju uzraudzības laikā ieceltā iestāde konstatēja rādītājus, kas pārsniedza juridiski saistošās robežvērtības, vai tādas vielas klātbūtni, kas aizliegta ar likumu, tika uzsākta visaptveroša papildu kontrole. Šādā gadījumā kompetentā iestāde piemēroja piena piegādes aizliegumu un deva rīkojumu veikt papildu pārbaudes. Piesārņotais piens tika likvidēts. Ja piesārņojuma rādītāji, kas pārsniedza juridiski saistošās robežvērtības, tika konstatēti vēlreiz, kompetentā iestāde piemēroja sankcijas saskaņā ar Vācijas administratīvajām tiesībām vai, attiecīgi, krimināltiesībām. Tādējādi piesārņotāju uzraudzība piena nozares uzņēmumiem bija pasākums, kas bija saistīts ar neitrālām (ja problēmas netika konstatētas) vai negatīvām sekām (ja tika konstatēts, ka pārsniegtas piesārņotāju juridiski saistošās robežvērtības). Piena piegādes aizliegums tika atcelts tikai tādā gadījumā, ja pārbaudes uzskatāmi parādīja, ka pienā nav piesārņotāju.
- (31) Vācija secina, ka piesārņotāju uzraudzība netika veikta piena nozares uzdevumā, bet gan bija pasākums patērētāju aizsardzībai un jo īpaši patērētāju veselības aizsardzībai. Patērētāju aizsardzība ir mērķis, kas paredzēts LESD, jo īpaši tā 4. panta 2. punktā saistībā ar 169. panta 1. punktu, un Eiropas Savienības Pamattiesību hartā (⁽¹⁾), jo īpaši tās 38. pantā.
- (32) Turklāt piesārņotāju uzraudzība atbilda dalībvalstu nepārprotamam pienākumam garantēt pārtikas nekaitīguma oficiālās kontroles veikšanu, un tādēļ šādu kontroles pasākumu izmaksas bija jāsedz dalībvalstij.

(¹) OVC 364, 18.12.2000., 1. lpp.

- (33) Vācija apgalvo, ka piena nozares uzņēmumi veica savus kontroles pasākumus, lai pārbaudītu piena atbilstību juridiski saistošajām robežvērtībām attiecībā uz piesārņotājiem. Šādu paškontroles pasākumu izmaksas sedza paši piena nozares uzņēmumi. Pienākums veikt paškontroles pasākumus izrietēja no 17. panta 1. punkta Regulā (EK) Nr. 178/2002. Piena nozares uzņēmumu pienākumi saistībā ar pārtikas nekaitīgumu attiecībā uz kaitīgajām vielām bija noteikti arī citos tiesību aktos, piemēram, Regulā (EK) Nr. 1881/2006, Regulā (EK) Nr. 396/2005 un Regulā (ES) Nr. 37/2010 ⁽¹⁾.
- (34) Valsts līmenī nebija spēkā tiesību normas, kas paredzētu, ka piena nozares uzņēmumiem jāsedz oficiālās kontroles izmaksas, kā arī nebija noteikts pienākums maksāt šiem uzņēmumiem. Piena nozares uzņēmumiem bija jāsedz izmaksas, kas radās, veicot paškontroli par atbilstību pārtikas nekaitīguma tiesību aktiem un juridiski saistošajām piesārņotāju un atlieku robežvērtībām, kas atšķirās no valsts kontroles pasākumiem piesārņotāju uzraudzības ietvaros.

3.2. Citas Vācijas piezīmes

- (35) Vācija pamatoja dalībvalstu tiesības veikt kontroles pasākumus, piemēram, piesārņotāju uzraudzību. Šādas tiesības izriet no līgumos (LES un LESD) paredzētā kompetenču sadalījuma Savienības iestāžu un dalībvalstu starpā saistībā ar Savienības tiesību aktu īstenošanu. Tika norādīta atsauce uz LESD 290. un 291. pantu, kuros noteiktas Savienības iestāžu un dalībvalstu attiecīgās funkcijas. Attiecīgi dalībvalstis bija galvenokārt atbildīgas par Savienības tiesību aktu īstenošanas nodrošināšanu. To atbildības jomā bija tādas funkcijas kā kontrole. Tika norādīta atsauce arī uz apvienotajām lietām 205 līdz 215/82 ⁽²⁾, kurās Tiesa norādīja, ka saskaņā ar vispārīgajiem principiem, kas ir Savienības institucionālās sistēmas pamatā un kas reglamentēja attiecības starp Savienību un dalībvalstīm, dalībvalstu pienākums bija nodrošināt Savienības noteikumu īstenošanu to teritorijā.
- (36) Attiecīgi Vācija apgalvoja, ka tā būtu pārkāpusi LESD 291. pantu tikai tadā gadījumā, ja tā būtu veikusi mazāk kontroles pasākumu, nekā paredz Regulas (EK) Nr. 178/2002 17. panta 2. punkts, nevis, kā šajā gadījumā, kad tā veica papildu kontroles pasākumus, kas papildināja pārtikas nekaitīguma oficiālo kontroli un kas atbilda Regulas (EK) Nr. 178/2002 minētajiem noteikumiem.
- (37) Atbildot uz Komisijas jautājumu saistībā ar noteikumu par vispārējās tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumiem (VTNP) iespējamu piemērošanu, Vācija noraidīja piesārņotāju uzraudzības raksturojuma atbilstību šādiem pakalpojumiem Komisijas paziņojumā par Eiropas Savienības atbalsta noteikumu piemērošanu kompensācijai, kas piešķirta par vispārējās tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumu sniegšanu, noteiktajā nozīmē ⁽³⁾. Gluži pretēji – Vācija apgalvoja, ka piesārņotāju uzraudzība nav klasificējama kā saimnieciska darbība. Šai sakarā Vācija atsaucās uz lietām C-364/92, C-343/95 un C-288/11 P ⁽⁴⁾, kuru spriedumos tika apgalvots, ka darbība, kura tiek veikta valsts regulatīvās iestādes uzdevumā un kuras mērķis ir nodrošināt sabiedrības drošību, nav uzskatāma par saimniecisku darbību, jo šāda darbība ir uzdevums sabiedrības interesēs, kuras mērķis ir aizsargāt sabiedrību kopumā. Turklāt fakts, ka šāds uzdevums tika uzticēts privātai struktūrai, nemainīja tā sabiedrisko raksturu. Šajā piesārņotāju uzraudzības gadījumā izvēlētais kontroles iestādes veica sabiedrisko uzdevumu, kas veicināja veselības aprūpes sistēmas uzlabošanu. Valsts pienākums bija garantēt veselības aprūpes augsta līmeņa aizsardzību saskaņā ar Savienības tiesību aktiem ⁽⁵⁾ un Vācijas federālajām konstitucionālajām tiesībām, un valstij šai sakarā bija diskrecionāras pilnvaras.
- (38) Atbildot uz Komisijas jautājumu, vai Regulas (EK) Nr. 178/2002 17. panta 2. punkta noteikumi uzlika dalībvalstīm skaidri un precīzi noteiktu pienākumu lietā T-351/02 noteiktajā nozīmē tiktāl, ciktāl var izslēgt attiecināšanu uz valsti, Vācija atbildēja, ka lietā T-351/02 jautājums bija par attiecināšanu uz valsti, savukārt šajā gadījumā jautājums bija par priekšrocību piena nozares uzņēmumiem.

⁽¹⁾ Komisijas 2009. gada 22. decembra Regula (ES) Nr. 37/2010 par farmakoloģiski aktīvajām vielām un to klasifikāciju pēc to atlieku maksimāli pieļaujamā satura (OV L 15, 20.1.2010., 1. lpp.).

⁽²⁾ Spriedums, 1983. gada 21. septembris, *Deutsche Milchkontor GmbH* un citi/Vācijas Federatīvā Republika, apvienotās lietas 205 līdz 215/82, EU:C:1983:233.

⁽³⁾ OV C 8, 11.1.2012., 4. lpp.

⁽⁴⁾ Spriedums, 1994. gada 19. janvāris, *SAT Fluggesellschaft/Eurocontrol*, C-364/92, EU:C:1994:7; spriedums, 1997. gada 18. marts, *Calì & Figli/Service Ecologico Porto di Genova*, C-343/95, EU:C:1997:160; spriedums, 2012. gada 19. decembris, *Mitteldeutsche Flughafen un Flughafen Leipzig-Halle/Komisija*, C-288/11 P, EU:C:2012:821.

⁽⁵⁾ Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 35. pants, LESD 114. panta 3. punkts un 168. panta 1. punkts, kā arī Vācijas Konstitūcijas (*Grundgesetz*) 2. panta 2. punkts.

- (39) Turklāt Ziemeļreina-Vestfālene apgalvoja, ka apakšpasākums NW 1 nebija selektīvs, jo tas bija vērsts uz piena nozari kopumā attiecīgajā federālajā zemē. Ziemeļreina-Vestfālene izmantoja juridisko suverenitāti, kas ļāva tai noteikt apakšpasākuma saturu un reģionālo tvērumu. Ziemeļreina-Vestfālene vēlreiz uzsvēra, ka pasākums tika īstenots, lai veiktu vispārīgu kontroli veselības aprūpes jomā, un ka tas bija sabiedrības interesēs.

4. IEINTERESĒTO PERSONU PIEZĪMES

- (40) Komisija laikposmā no 2014. gada 6. līdz 18. februārim saņēma pavisam 10 vēstules no ieinteresētajām personām ar piezīmēm par atbalstu, kas piešķirts saistībā ar apakšpasākumiem ⁽¹⁾.
- (41) *Milchwirtschaftlicher Verein Allgäu-Schwaben e.V.* savā vēstulē, ko Komisija reģistrējusi 2014. gada 6. februārī, norādīja, ka atlieku un piesārņotāju piena produktos kontroles programmas bija uzskatāmas par papildinājumu valsts uzraudzības programmai un tika īstenotas patērētāju aizsardzības un krīzes novēršanas nolūkā. Apvienība norādīja, ka paraugus ņēma no dažādiem uzņēmumiem, lai noskaidrotu situāciju dažādos Bavārijas reģionos. Rezultāti tika izplatīti. Minētās darbības nodrošināja iespēju izstrādāt preventīvas stratēģijas un pasākumus, tādējādi galu galā pazeminot piesārņojuma līmeni. Minēto iemeslu dēļ pasākums neradīja nekādu priekšrocību pārbaudītajiem piena nozares uzņēmumiem.
- (42) *Gewerkschaft Nahrung-Genuss-Gaststätten Region Allgäu* savā vēstulē, ko Komisija reģistrēja 2014. gada 10. februārī, norādīja, ka piesārņotāju un radioaktīvo vielu līmeņu uzraudzība piena produktos bija ļoti būtisks pasākums patērētāju aizsardzībai. Šis pasākums bija ļoti nozīmīgs nevis attiecīgajiem piena nozares uzņēmumiem, bet gan piena patērētājiem.
- (43) *Landeskontrollverband Nordrhein-Westfalen e.V.* savā vēstulē, ko Komisija reģistrēja 2014. gada 10. februārī, norādīja, ka atbalsta Ziemeļreinas-Vestfālenes viedokli (tas tika iesniegts Komisijai kā daļa no Vācijas 2013. gada 20. septembra vēstules).
- (44) *Landesvereinigung der Milchwirtschaft NRW e.V.* savā vēstulē, ko Komisija reģistrēja 2014. gada 10. februārī, norādīja, ka atbalsta Ziemeļreinas-Vestfālenes viedokli (tas tika iesniegts Komisijai kā daļa no Vācijas 2013. gada 20. septembra vēstules).
- (45) *Landesvereinigung Thüringer Milch e.V.* savā vēstulē, ko Komisija reģistrēja 2014. gada 11. februārī, norādīja, ka atbalsta Tīringenes brīvvalsts viedokli (tas tika iesniegts Komisijai kā daļa no Vācijas 2013. gada 20. septembra vēstules).
- (46) *Genossenschaftsverband Bayern* savā vēstulē, ko Komisija reģistrēja 2014. gada 13. februārī, norādīja, ka uzraudzības programma, ko īsteno, lai konstatētu atlieku un piesārņotāju klātbūtni pienā un piena produktos, neradīja konkurences priekšrocības piena nozares uzņēmumiem. Šī programma pirmām kārtām tika īstenota, lai palielinātu spējas rīkoties krīzes gadījumā un lai aizsargātu patērētājus pret nedrošiem produktiem, un tādējādi šīs programmas īstenošana bija sabiedrības interesēs. Paraugi tika ņemti neregulāri, piena nozares uzņēmumi neveica nekādu uzskaiti, turklāt tie netika informēti par rezultātiem, ja vien netika pārsniegtas juridiski saistošās robežvērtības. Gluži pretēji – piena nozares uzņēmumi pēc savas iniciatīvas izveidoja visaptverošāku un sīkāk izstrādātu kvalitātes nodrošināšanas sistēmu, ko nevar salīdzināt ar piesārņotāju uzraudzību.
- (47) *Milchwirtschaftliche Arbeitsgemeinschaft Rheinland-Pfalz e.V.* savā vēstulē, ko Komisija reģistrēja 2014. gada 14. februārī, norādīja, ka apakšpasākumu RP 3 nevarēja klasificēt kā valsts atbalstu, jo netika nodrošināta priekšrocība uzņēmumiem vai attiecīgajai ražošanas nozarei, tādējādi radot vai draudot radīt konkurences izkropļojumus vai ietekmējot tirdzniecību dalībvalstu starpā. Apvienība apgalvoja, ka nodeva netika izmantota, lai segtu tādu kontroles pasākumu izmaksas, kas piena nozares uzņēmumiem bija jāveic saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 852/2004, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 853/2004 ⁽²⁾ un Regulu (EK) Nr. 854/2004.

⁽¹⁾ Komisija saņēma piezīmes no *Landesvereinigung der Milchwirtschaft Niedersachsen e.V.* kopumā par visiem pasākumiem, kas finansēti no piena nodevas, nevis tikai par šeit apskatītajiem apakšpasākumiem. Apvienība apgalvoja, ka atbalsts netika sniegts. Šo piezīmju pilnīgs izklāsts ir sniegts Komisijas 2015. gada 18. septembra Lēmumā C(2015) 6295 final par valsts atbalstu SA.35484 (2013/C) (ex SA.35484 (2012/NN)), ko Vācija sniegusi par piena kvalitātes pārbaudēm saskaņā ar Vācijas Likumu par pienu un taukiem.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regula (EK) Nr. 853/2004, ar ko nosaka īpašus higiēnas noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes pārtiku (OV L 139, 30.4.2004., 55. lpp.).

Gluži pretēji – attiecīgie kontroles pasākumi tika veikti valsts iestāžu uzdevumā, jo paraugi netika ņemti regulāri. Tādējādi attiecīgie kontroles pasākumi bija daļa no valsts krīzes novēršanas un pārvaldības sistēmas saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 178/2002 17. panta 2. punktu. Tādēļ apvienība secina, ka minēto kontroles pasākumu izdevumu apmaksa neatbrīvoja piena nozares uzņēmumus no to izmaksu segšanas un ka attiecīgās izmaksas bija izmaksas, ko valsts iestādes sedz, veicot valsts funkciju nodrošināt pārtikas nekaitīgumu.

- (48) *Milchwirtschaftliche Arbeitsgemeinschaft Rheinland-Pfalz e.V.* arī norādīja, ka, lai apakšpasākumu RP 3 atzītu par valsts atbalstu, būtu jāvērtē tā atbilstība laikposmā no 2007. gada saskaņā ar IV.J nodaļu Kopienas Pamatnostādnēs attiecībā uz valsts atbalstu lauksaimniecības un mežsaimniecības nozarē 2007.–2013. gadā ⁽¹⁾.
- (49) *DHB-Netzwerk Haushalt e.V* savā vēstulē, ko Komisija reģistrēja 2014. gada 18. februārī, norādīja, ka piesārņotāju uzraudzības programma, radioaktivitātes novērtēšanas programma, kā arī barības vielu analīze bija būtisks ieguldījums patērētāju aizsardzības un patērētāju informētības nodrošināšanai. Apvienība uzsvēra kontroles rezultātu neitralitāti (tos neietekmēja piena nozare), kaitīgo vielu ātru konstatāciju piena produktos, kā arī iespēju ātri reaģēt krīzes situācijās.
- (50) *Landesvereinigung der Bayerischen Milchwirtschaft e.V.* savā vēstulē, ko Komisija reģistrēja 2014. gada 18. februārī, norādīja, ka kontroles pasākumi, kas tika veikti, lai konstatētu kaitīgās vielas pienā un piena produktos, bija būtiski nolūkā uzlabot patērētāju uzticību piena produktu nekaitīgumam. Minētie kontroles pasākumi bija kā agrīnas konstatācijas sistēma, lai konstatētu un novērstu apdraudējumu vai lai veiktu nepieciešamos preventīvos pasākumus.

5. ATBALSTA ESAMĪBAS NOVĒRTĒJUMS

- (51) Komisija lēmumā sākt procedūru ir paudusi viedokli, ka apakšpasākumiem piemīt visas valsts atbalsta īpašības. Komisija norādīja, ka Vācija nebija minējusi piemērojamos tiesību aktus pārtikas nekaitīguma oficiālās kontroles un piesārņotāju uzraudzības jomā, kuros šo uzdevumu būtu uzdots veikt valstij. Komisija atzina, ka pienākums veikt piesārņotāju uzraudzību attiecas uz pienotavām un tādējādi tās ieguva priekšrocību, ja kontroles pasākumus veica un apmaksāja valsts.
- (52) Oficiālās izmeklēšanas procedūras laikā Vācija un ieinteresētās personas apgalvoja, ka piesārņotāju uzraudzība neradīja nekādas priekšrocības pienotavām. Vācija sniedza visaptverošu informāciju par apakšpasākumu juridiskajiem, administratīvajiem un faktiskajiem elementiem. Tādēļ ir jāpārskata jautājums par atbalsta klātbūtni un jo īpaši par priekšrocības esību pienotavām.
- (53) Saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu “ar iekšējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm”.
- (54) LESD 107. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi ir kumulatīvi. Tāpēc, lai noteiktu, vai pasākums uzskatāms par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta nozīmē, tam jāatbilst visiem turpmāk uzskaitītajiem nosacījumiem. Tādējādi, ja pasākums kādam no nosacījumiem neatbilst, tas nav uzskatāms par valsts atbalstu.
- (55) Nosacījums par atbalsta klātbūtni tiks pārbaudīts pirms citiem nosacījumiem, kas noteikti LESD 107. panta 1. punktā, jo Vācijas un ieinteresēto personu galvenais arguments bija, ka apakšpasākumi neradīja nekādas priekšrocības pienotavām.
- (56) Vācijas un ieinteresēto personu argumenti ir balstīti uz to, ka Savienības un valsts pārtikas nekaitīguma tiesību akti paredz dažādus kontroles uzdevumus, un jo īpaši uz to, ka izšķir oficiālos kontroles pasākumus, ko veic

⁽¹⁾ OVC 319, 27.12.2006., 1. lpp.

kompetentās iestādes, un piena nozares uzņēmumu veiktus paškontroles pasākumus. Saskaņā ar Vācijas sniegto informāciju šai sakarā piesārņotāju uzraudzība, ko veic ieceltās iestādes un ko finansē no valsts līdzekļiem no piena nodevas ieņēmumiem, papildina pārtikas nekaitīguma oficiālo kontroli, un tā ir jānošķir no paškontroles pasākumiem, kurus veic piena nozares uzņēmumi un kuru izmaksas sedz šie uzņēmumi. Tādējādi pienotavas neieгүйst nekādas priekšrocības saistībā ar to, ka valsts veic piesārņotāju uzraudzību.

- (57) Lai pārbaudītu minēto argumentu pamatotību, ir jāizanalizē, 1) vai piesārņotāju uzraudzība iederas kontroles pienākumu sistēmā, kas izveidota saskaņā ar Savienības un valsts pārtikas nekaitīguma tiesību aktiem, proti, vai piesārņotāju uzraudzību veic kā pienākumu, kas uzticēts valstij vai privātiem pārtikas uzņēmumiem (pienotavām), un, 2) pamatojoties uz iegūtajiem rezultātiem, jānosaka, vai piesārņotāju uzraudzība rada priekšrocību piena nozares uzņēmumiem LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

5.1. Kontroles pienākumi saskaņā ar Savienības un valsts pārtikas nekaitīguma tiesību aktiem

- (58) Kā noteikts lēmumā sākt procedūru, izmeklēšanas periods sākas 2001. gada 28. novembrī (skatīt lēmuma sākt procedūru 152. apsvērumu). Pārtikas nekaitīguma tiesību aktu attiecīgo noteikumu analīze aptver laikposmu, kas sākas minētajā datumā.

5.1.1. Savienības pārtikas nekaitīguma tiesību akti

5.1.1.1. Savienības tiesību akti, kas attiecas uz piesārņotājiem pārtikā, tostarp pienā

- (59) Padomes Regulā (EEK) Nr. 315/93⁽¹⁾ noteikti vairāki pamatprincipi attiecībā uz piesārņotājiem pārtikā, jo īpaši principi, kas paredz, ka 1) pārtika, kurā piesārņotāji nav pieņemamā daudzumā no sabiedrības veselības aizsardzības viedokļa, un jo īpaši nav pieņemams toksikoloģiskā piesārņojuma līmenis, netiek laista tirgū, un ka 2) sabiedrības veselības aizsardzības interesēs jānosaka konkrētu piesārņotāju maksimāli pieļaujamais daudzums.
- (60) Komisijas Regulā (EK) Nr. 466/2001⁽²⁾ un Regulā (EK) Nr. 1881/2006 noteikts konkrētu piesārņotāju maksimāli pieļaujamais daudzums pārtikā. Šajās regulās īpaša vērība pievērsta šādiem piesārņotājiem pienā: aflatoksīni, svins (Pb), dioksīns, polihlorēti dibenzofurāni un polihlorēti bifeniļi (PHB).
- (61) Saskaņā ar 59. un 60. apsvērumā minētajiem tiesību aktiem aizliegts laist tirgū pārtikas produktus (tostarp pienu), ja tie satur konkrētus piesārņotājus, pārsniedzot maksimāli pieļaujamo līmeni, kas noteikts minētajos tiesību aktos. Šajos tiesību aktos arī noteikts, ka dalībvalstīm jāpieņem atbilstīgi uzraudzības pasākumi, lai kontrolētu piesārņotāju klātbūtni pārtikas produktos.
- (62) Turklāt Komisijas Ieteikumā par dioksīnu, furānu un polihlorbifenili (PHB) klātbūtnes samazināšanu pārtikā⁽³⁾ ieteikti intervences līmeņi un mērķa līmeņi pārtikai, tostarp pienam, lai veicinātu aktīvu pieeju, mazinot dioksīnu un dioksīnu tipa PHB klātbūtni pārtikā. Jo īpaši šie intervences līmeņi ir instruments, ko kompetentās iestādes un uzņēmumi var izmantot, lai pievērstu uzmanību gadījumiem, kad ieteicams identificēt piesārņojuma avotu un veikt pasākumus tā mazināšanai vai likvidēšanai. Komisija iesaka dalībvalstīm proporcionāli to pārtikas produktu, tostarp piena, ražošanas, izmantošanas un patēriņa apjomam veikt arī izlases veida uzraudzību attiecībā uz dioksīnu un dioksīnu tipa PHB un, ja iespējams, PHB, kas nav dioksīnu tipa, klātbūtni pārtikas produktos, tostarp pienā. Saistībā ar gadījumiem, kad konstatēta neatbilstība Regulas (EK) Nr. 466/2001 noteikumiem, un gadījumiem, kad dioksīnu un/vai dioksīnu tipa PHB līmenis pārsniedz intervences līmeni, Komisija iesaka dalībvalstīm sadarbībā ar uzņēmējiem uzsākt izmeklēšanu, lai noteiktu piesārņojuma avotu un veiktu pasākumus piesārņojuma avota mazināšanai vai likvidēšanai.
- (63) Var secināt, ka Savienības tiesību akti, kas saistīti ar piesārņotājiem pārtikā, tostarp pienā, paredz 1) tādas juridiski saistošas robežvērtības attiecībā uz konkrētiem pārtikas piesārņotājiem, tostarp piesārņotājiem pienā, ko piemēro tieši pārtikas uzņēmumiem, kuriem aizliegts laist tirgū pārtikas produktus, tostarp pienu, kas neatbilst minētajām

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 8. februāra Regula (EEK) Nr. 315/93, ar ko nosaka Kopienas procedūras attiecībā uz piesārņotājiem pārtikā (OV L 37, 13.2.1993., 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas 2001. gada 8. marta Regula (EK) Nr. 466/2001, ar ko nosaka atsevišķu piesārņotāju maksimālos pieļaujamos līmeņus pārtikas produktos (OV L 77, 16.3.2001., 1. lpp.).

⁽³⁾ OV L 67, 9.3.2002., 69. lpp.

robežvērtībām, un 2) pienākumu dalībvalstīm veikt uzraudzību par atbilstību minētajām juridiski saistošajām robežvērtībām. Ir sniegts arī ieteikums Savienības līmenī (Komisijas ieteikums), kas adresēts dalībvalstīm, apsekot dioksīnu un līdzīgu piesārņotāju intervences līmeņus un veikt preventīvus pasākumus.

5.1.1.2. Savienības tiesību akti, kas attiecas uz atliekām dzīvnieku izcelsmes produktos, tostarp pienā

- (64) Direktīva 96/23/EK prasa dalībvalstīm pieņemt pasākumus, lai uzraudzītu vielas un atlieku grupas, kas uzskaitītas šīs direktīvas I pielikumā. Vielas un atliekas, ko uzrauga saistībā ar pienu, ir konkrēti savienojumi, antibakteriālas vielas, antihelminti, nesteroidi pretiekaisuma medikamenti, organohlorīdi, organofosfors, ķīmiskie elementi un mikotoksīni.
- (65) Direktīva 96/23/EK uzliek pienākumu dalībvalstīm uzraudzīt konkrētus dzīvnieku izcelsmes produktus, tostarp pienu, lai konstatētu atlieku un vielu klātbūtni. Šai sakarā dalībvalstis iesniedz Komisijai apstiprināšanai uzraudzības plānus. Turklāt dalībvalstis var veikt oficiālas izlases veida pārbaudes bez iepriekšēja paziņojuma, un šādas pārbaudes veic dzīvnieku izcelsmes izejvielu, tostarp piena, visos ražošanas ķēdes posmos.
- (66) Direktīva 96/23/EK arī paredz uzņēmēju pašuzraudzību un līdzatbildību. Īpašniekiem vai personām, kuras atbildīgas par ražotni, kurā veic dzīvnieku izcelsmes pamatproduktu (proti, piena) sākotnējo apstrādi, jāveic visi nepieciešamie pasākumi, jo īpaši veicot pašpārbaudi, lai pārliecinātos par to, ka ražotnē piegādātie produkti nesatur atliekas vai aizliegtas vielas tādā daudzumā, kas pārsniedz maksimāli pieļaujamo līmeni.
- (67) Var secināt, ka Savienības tiesību akti, kas saistīti ar atliekām dzīvnieku izcelsmes produktos, tostarp pienā, paredz 1) uzraugāmo kaitīgo vielu un atlieku uzskaitījumu, 2) uzdevumu dalībvalstīm veikt uzraudzību un papildu pārbaudes saistībā ar minēto vielu un atlieku klātbūtni pienā, un 3) pienākumu uzņēmumiem, kuri iesaistīti piena ražošanā un apstrādē, veikt paškontroli.

5.1.1.3. Horizontālie Savienības tiesību akti, kas saistīti ar pārtikas nekaitīguma kontroli

- (68) Regulā (EK) Nr. 178/2002 noteikti vispārīgi principi un pienākumi pārtikas nekaitīguma jomā. Attiecībā uz pienākumiem Regulas (EK) Nr. 178/2002 17. pantā noteikts šādi:
- “1. Uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas un barības apritē, visos ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmos uzņēmumos, kas atrodas viņu pārziņā, nodrošina, lai pārtika vai barība atbilstu pārtikas aprites tiesību aktu prasībām, kas attiecas uz viņu darbību, un pārbauda, vai minētās prasības ir izpildītas.
2. Dalībvalstis ir spējā pārtikas aprites tiesību akti, un tās uzrauga un pārbauda, lai uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas un barības apritē, visos ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmos pildītu attiecīgās pārtikas aprites tiesību aktu prasības. Minētajā nolūkā tajās darbojas oficiālas kontroles sistēma un tiek veiktas citas apstākļiem atbilstīgas darbības, tostarp sabiedrības informēšana par pārtikas un barības nekaitīgumu un risku, pārtikas un barības nekaitīguma uzraudzību, un citas uzraudzības darbības, kas skar visus ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmus. Dalībvalstis arī izstrādā noteikumus par pasākumiem un sankcijām, ko piemēro par pārtikas un barības aprites tiesību aktu pārkāpšanu. Tādiem pasākumiem un sankcijām jābūt efektīviem, samērīgiem un preventīviem.”
- (69) Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 178/2002 2. pantu pārtika ietver apstrādātu, daļēji apstrādātu vai neapstrādātu pienu, kas paredzēts cilvēkiem uzturam vai ko saprātīgi paredzamos apstākļos cilvēki varētu lietot uzturā.
- (70) Regulas (EK) Nr. 178/2002 17. pantā paredzētie pienākumi attiecas gan uz pārtikas uzņēmumiem, gan arī uz valsts kompetentajām iestādēm. Regulas (EK) Nr. 178/2002 17. pantā skaidri izšķir uzņēmējus, kas iesaistīti pārtikas apritē (proti, piena nozares uzņēmumus) un kas atbildīgi par paškontroli savās ražotnēs, lai nodrošinātu atbilstību pārtikas aprites tiesību aktu prasībām, tostarp par pienākumu ievērot piesārņotāju un atlieku juridiski saistošās robežvērtības, no vienas puses, un dalībvalstu iestādes, kas atbildīgas par atbilstības pārtikas aprites tiesību aktu prasībām uzraudzību un pārbaudi, no otras puses. Dalībvalstu iestādes šai sakarā veic divu veidu darbības, proti, dalībvalstīm jāveic oficiāla kontrole tiešā nozīmē, un dalībvalstīm jāveic atbilstīgas papildu darbības, piemēram, pārtikas nekaitīguma uzraudzība un citas uzraudzības darbības, kas aptver ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas visus posmus.

- (71) Regulā (EK) Nr. 882/2004 cita starpā noteikti papildu noteikumi par oficiālo kontroli, ko veic dalībvalstis saistībā ar dzīvnieku izcelsmes pārtiku, tostarp pienu. Tajā noteikts, ka dalībvalstīm jāizstrādā oficiāli valsts kontroles plāni un regulāri tie jāatjaunina, ņemot vērā notikumu attīstību. Kontroles plānu korekcijas un grozījumus var veikt, ņemot vērā faktorus, tostarp jaunu slimību vai citu veselības apdraudējumu parādīšanos, vai pamatojoties uz zinātniskiem atzinumiem, kā noteikts Regulas (EK) Nr. 882/2004 42. panta 3. punktā.
- (72) Var secināt, ka Savienības noteikumi par pārtikas (tostarp piena) nekaitīguma kontroli paredz divus dažādus atbildības līmeņus, kas jānodrošina vienlaicīgi, proti, uzņēmēju, kas iesaistīti pārtikas apritē (piena nozares uzņēmumu), atbildību par to, lai tiktu nodrošināta atbilstība pārtikas nekaitīguma prasībām, un dalībvalstu atbildību kontrolēt to, lai uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, ievērotu attiecīgās pārtikas aprites tiesību aktu prasības. Turklāt dalībvalstis ar atbildīgas par pārtikas nekaitīguma oficiālas kontroles veikšanu tiešā nozīmē un atbilstīgām papildu darbībām, piemēram, uzraudzības darbībām, tostarp veselības apdraudējumu uzraudzību, kas var veicināt to kontroles pasākumu pielāgošanu jaunām tendencēm.

5.1.2. Dalībvalsts pārtikas nekaitīguma tiesību akti

- (73) Regulas (EK) Nr. 178/2002 stāšanās spēkā Vācijas Pārtikas likumā (*Lebensmittel- und Bedarfsgegenstandengesetz* 8. pants) bija noteikts aizliegums ražot un laist tirgū pārtikas produktu, kas ir bīstams cilvēka veselībai. Šis aizliegums attiecās uz visu pārtikas produktu ražotājiem, tostarp piena ražotājiem. Oficiālo kontroli reglamentēja Vācijas Pārtikas likuma 40. pants. Saskaņā ar minētajiem noteikumiem kompetento valsts iestāžu pienākums bija veikt nepieciešamās pārbaudes un ņemt paraugus.
- (74) Pēc Regulas (EK) Nr. 178/2002 stāšanās spēkā Savienības tiesības paredz tieši piemērojamu pārtikas ražotāju pienākumu ražot un laist tirgū nekaitīgu pārtiku, kā arī tieši piemērojamu dalībvalstu pienākumu veikt oficiālu kontroli. Vācijas Likums par pārtikas un barības nekaitīgumu ietver šo pienākumu papildu precizējumus, tostarp noteikumus par kompetenču sadalījumu federālā un reģionālā līmenī, kā arī par oficiālo kontroles plānu izstrādi un izpildi. Pārtikas nozares uzņēmēju (tostarp pienotavu) izmaksas par paškontroles pasākumiem sedz paši uzņēmēji. Oficiālo kontroles pasākumu izmaksas, tostarp piesārņotāju uzraudzības izmaksas, sedz valsts.
- (75) Piesārņotāju uzraudzība tiek uzskatīta par pasākumu, kas papildina pārtikas nekaitīguma oficiālo kontroli tiešā nozīmē. Piesārņotāju uzraudzība ir uzraudzības darbība, ko paredz Likuma par pārtikas un barības nekaitīgumu 50. un 51. pants. Precīza saistība starp pārtikas nekaitīguma oficiālo kontroli un piesārņotāju uzraudzību ir aprakstīta Vācijas piezīmēs (skatīt 18.–34. apsvērumu). Minēto saistību raksturojošs kopsavilkums ir izklāstīts turpmāk.
- (76) Piesārņotāju uzraudzība ir preventīvs pasākums. Šādas uzraudzības galvenais mērķis ir nevis pārbaudīt, vai ir ievērotas juridiski saistošās robežvērtības (tieši šāds mērķis ir pārtikas nekaitīguma oficiālajai kontrolei), bet gan novērot tendences saistībā ar piesārņotāju klātbūtni atbilstīgi juridiski saistošajām robežvērtībām un konstatēt augstākus rādītājus nekā parasti, kas var būt agrīns brīdinājums vai iespējamo apdraudējumu signāls.
- (77) Piesārņotāju uzraudzības kritērijus (pārbaudāmie piesārņotāji, laika grafiks, reģions) ierosina īpašas iestādes, ko iecel federālo zemju kompetentās iestādes pārtikas nekaitīguma jomā. Minētos kritērijus nosaka pēc *ad hoc* principa, pamatojoties uz riska novērtējumu. Minētos kritērijus apstiprina federālo zemju kompetentās iestādes pārtikas nekaitīguma jomā. Piesārņotāju uzraudzību veic iestādes, ko iecēlušas federālo zemju kompetentās iestādes pārtikas nekaitīguma jomā. Attiecīgās federālās zemes koordinē iestādes, kuras ieceltas veikt piesārņotāju uzraudzību un kuras veic šādu uzraudzību.
- (78) Piesārņotāju uzraudzība, kas papildina pārtikas nekaitīguma oficiālo kontroli, sniedz šādu ieguldījumu kontroles veikšanā: piesārņotāju uzraudzības rezultātus izmanto, lai nepieciešamības gadījumā korigētu un grozītu oficiālās kontroles plānus un lai veiktu papildu preventīvus pasākumus, piemēram, pasākumus, kas ļauj savlaicīgi konstatēt veselības apdraudējumus, lai sabiedrībai darītu zināmu informāciju par veselības un vides apdraudējumiem, lai veidotu datubāzes un analizētu pieejamos datus, kā arī lai sagatavotu priekšlikumus tiesību aktu grozījumiem.

- (79) Tādējādi var izdarīt turpmāk izklāstītos secinājumus.
1. Valsts pārtikas nekaitīguma tiesību akti atbilst Savienības pārtikas nekaitīguma tiesību aktiem, un ar tiem tiek ieviesti divi atbildības līmeņi, proti, pienotavu atbildības līmenis un dalībvalsts atbildības līmenis.
 2. Piesārņotāju uzraudzību veic kā daļu no dalībvalstu oficiālās kontroles funkcijas un precīzāk kā "citu apstākļiem atbilstīgu darbību" Regulas (EK) Nr. 178/2002 17. panta 2. punkta nozīmē. Turklāt piesārņotāju uzraudzība joprojām ir tieši saistīta ar dalībvalstu pienākumiem, kas izriet no Regulas (EK) Nr. 466/2001 un Regulas (EK) Nr. 1881/2006, kā arī Ieteikuma par dioksīnu, furānu un polihlorbifenilu (PHB) klātbūtnes samazināšanu pārtikā un Direktīvas 96/23/EK, proti, veikt uzraudzību un papildu pārbaudes saistībā ar piesārņotāju klātbūtni pienā.
 3. Piesārņotāju uzraudzība ir tieši saistīta ar pārtikas nekaitīguma oficiālo kontroli, ko veic dalībvalsts, jo tā nodrošina informāciju, ko izmanto kontroles papildināšanai.
 4. Piesārņotāju uzraudzības pamatā ir riska novērtējums, ko veic valsts iestādes iecelta iestāde, turklāt piesārņotāju uzraudzība tiek veikta atbilstīgi valsts iestādes apstiprinātam plānam, kurā noteikti reģioni, termiņi un pārbaudāmās vielas un kuru atjaunina atbilstīgi riska novērtējumam. Tādēļ var secināt, ka piesārņotāju uzraudzība netiek veikta regulāri.
 5. Piesārņotāju uzraudzība notiek, veicot izlases veidā ņemtu paraugu pārbaudes, turklāt paraugus ņem no piena savākšanas transportlīdzekļiem; gan paraugi, gan arī rezultāti ir anonīmi.
 6. Pārbažu rezultātus izmanto agrīnai riska konstatācijai un preventīviem pasākumiem sabiedrības interesēs.
 7. Piesārņotāju uzraudzība neatbrīvo piena nozares uzņēmumus no to pienākuma veikt pašpārbaudi, lai nodrošinātu atbilstību juridiski saistošajām robežvērtībām, kas noteiktas attiecībā uz piesārņotāju un atlieku līmeni pienā.

5.2. Priekšrocības esība piena nozares uzņēmumiem

- (80) Pamatojoties uz iepriekš izklāstītajiem secinājumiem par piesārņotāju uzraudzības būtību, ir jāizvērtē, vai piesārņotāju uzraudzība rada priekšrocību piena nozares uzņēmumiem.
- (81) Pasākumi, kuri dažādos veidos mazina nodokļu slogu, kas parasti jāsedz no uzņēmuma budžeta, un kuri, lai gan nav subsīdijas šā vārda šaurākajā nozīmē, ir tām identiski pēc rakstura un rada tādas pašas sekas, rada šim uzņēmumam priekšrocību⁽¹⁾. Tādēļ ir jāpārbauda, vai piesārņotāju uzraudzība, ko finansē valsts, atbrīvo pienotavas no sloga, kas parastos apstākļos aprūtinātu to budžetu.
- (82) Tomēr jēdzienā "slogs (maksa), kas parasti jāsedz no uzņēmuma budžeta", ietilpst arī izmaksas, ko uzskata par attiecīgā uzņēmuma saimnieciskās darbības izmaksām, kā arī papildu izmaksas, kas jāsedz uzņēmumiem saimnieciskajai darbībai piemērojamajos tiesību aktos noteikto saistību dēļ⁽²⁾.
- (83) Piena nozarē šādas piena nozares uzņēmumu darbības izmaksas, tostarp papildu izmaksas, ko paredz tiesību akti, ir piemēram:
- izmaksas, kas rodas, nosakot piena kvalitāti, un kas ir saimnieciskās darbības izmaksas, jo tās ir jānoskaidro, lai noteiktu piena cenu⁽³⁾,
 - izmaksas, kas rodas saistībā ar pārtikas nekaitīguma paškontroli, ko veic paši piena nozares uzņēmumi, lai nodrošinātu atbilstību pienākumam ražot un laist tirgū vienīgi tādu pienu, kas ir nekaitīgs cilvēka patēriņam. Minētos kontroles pasākumus veic un apmaksā pienotavas (skatīt 33. un 34. apsvērumu).

⁽¹⁾ Spriedums, 2015. gada 25. marts, Beļģijas Karaliste/Eiropas Komisija, T-538/11, EU:T:2015:188, 71. punkts, kā arī šajā spriedumā citētā judikatūra.

⁽²⁾ (Pēc analogijas skatīt: spriedums, 2015. gada 25. marts, Beļģijas Karaliste/Eiropas Komisija, T-538/11, EU:T:2015:188, 76. punkts; spriedums, 2005. gada 3. marts, *Wolfgang Heiser/Finanzamt Innsbruck*, C-172/03, Krājums, EU:C:2005:130, 38. punkts; spriedums, 2003. gada 20. novembris, *Ministère de l'Économie, des Finances un de l'Industrie/GEMO SA.*, C-126/01, Krājums, EU:C:2003:622, 31., 32. punkts; spriedums, 1999. gada 5. oktobris, Francijas Republika/Eiropas Kopienų Komisija, C-251/97, Krājums, EU:C:1999:480, 40. punkts, spriedums, 1974. gada 2. jūlijs, Itālijas Republika/Eiropas Kopienų Komisija, 173/73, Krājums, EU:C:1974:71, 15.–18. punkts.

⁽³⁾ Skatīt Komisijas 2015. gada 18. septembra Lēmumu C(2015) 6295 final par valsts atbalstu SA.35484 (2013/C) (ex SA.35484 (2012/NN)), ko Vācija sniegusi par piena kvalitātes pārbaudēm saskaņā ar Vācijas Likumu par pienu un taukiem, 136.-140. apsvērumus.

- (84) Savukārt piesārņotāju uzraudzības izmaksas nav izmaksas, kas radušās, ražojot un pārstrādājot pienu, kā arī laižot pienu tirgū, nedz arī papildu izmaksas, kas uzņēmumiem jāsedz, pildot savus pienākumus saskaņā ar tiesību aktiem.
- (85) Piesārņotāju uzraudzība nav saistīta ar atsevišķām pienotavām, bet to veic izlases veidā piena savākšanas posmā, un tādēļ tā ir anonīma (skatīt 20. un 28. apsvērumu). Turklāt piesārņotāju uzraudzība neaptver visu saražotā, transportētā un tirgū laistā piena daudzumu, bet gan tikai daļu piena, turklāt šo kontroles pasākumu biežumu un veikšanas vietu nosaka, pamatojoties uz riska novērtējumu; tādēļ tas nav regulāri veikts pasākums (skatīt 20. un 21. apsvērumu).
- (86) Piesārņotāju uzraudzības mērķis nav arī noteikt, vai ir nodrošināta atbilstība juridiski saistošajām robežvērtībām attiecībā uz dažādu kaitīgu vielu klātbūtni pienā. Pirmkārt, pienotavas šai nolūkā veic paškontroli (skatīt 83. apsvēruma otro ievilkumu), un, otrkārt, piesārņotāju uzraudzības mērķis ir savlaicīgi konstatēt riskus, analizējot rādītājus, kuri atbilst juridiski saistošajām robežvērtībām, taču konkrētajā reģionā ir augstāki nekā parasti (skatīt 26., 27. un 29. apsvērumu).
- (87) Pienotavas nevar izmantot piesārņotāju uzraudzību un to rezultātus, lai noteiktu sava piena kvalitāti. Piesārņotāju uzraudzība nav arī obligāts priekšnosacījums, lai pārstrādātu savāktu pienu un lai laistu tirgū saražotos piena produktus. Vienīgi tādā gadījumā, ja, veicot piesārņotāju uzraudzību, tiek konstatēts, ka ir pārsniegtas juridiski saistošās robežvērtības, kompetentā iestāde pārtikas nekaitīguma jomā atsevišķā procedūrā pieņem pasākumus, kuri negatīvi ietekmē konkrēto pienotavu (skatīt 30. apsvērumu).
- (88) Piesārņotāju uzraudzības izmaksas nav papildu izmaksas, kas uzņēmumiem jāsedz, pildot pienākumus, ko paredz tiesību akti, kas attiecas uz piena ražošanu (skatīt 32., 33. un 34. apsvērumu). Pienotavu pienākums ir veikt pārtikas nekaitīguma paškontroli uzņēmumā, lai izpildītu pienākumu ražot un laist tirgū pienu un piena produktus, kas ir nekaitīgi cilvēka patēriņam, tostarp atbilst juridiski saistošām robežvērtībām attiecībā uz piesārņotājiem un atliekām (skatīt 83. apsvēruma otro ievilkumu). Piesārņotāju uzraudzība neatbrīvo pienotavas no pienākuma veikt nekaitīguma paškontroli, lai izpildītu savus tiesiskos pienākumus (skatīt 34. apsvērumu).
- (89) Piesārņotāju uzraudzību var klasificēt kā uzdevumu, kas saistīts ar pārtikas nekaitīguma oficiālo kontroli, par kuru ir atbildīgas valsts iestādes un kuru finansē valsts (skatīt 32., 63., 67., 72. apsvērumu un 79. apsvēruma 2. punktu), neatbrīvojot piena nozares uzņēmumus no to pārtikas nekaitīguma paškontroles pienākuma, ko uzliek Savienības un dalībvalsts tiesību akti.
- (90) Nesenā judikatūrā, proti, Vispārējās tiesas spriedumā lietā T-538/11, Beļģijas Karaliste pret Eiropas Komisiju ⁽¹⁾, vairākkārt atkārtots, ka “jēdzienā “nodokļu slogs, kas parasti jāsedz no uzņēmuma budžeta” ietilpst arī papildu izmaksas, kas jāuzņemas uzņēmumiem to likumā, administratīvos aktos vai līgumos, kas ir paredzēti saimnieciskajai darbībai, noteikto saistību dēļ” (skatīt sprieduma 76. punktu). Šajā lietā tika konstatēts, ka attiecīgajiem uzņēmumiem govju sūklveida encefalopātijas (GSE) skrīninga testi bija jāveic obligāti, jo tas bija skaidri noteikts tiesību aktos.
- (91) Savukārt šajā piesārņotāju uzraudzības lietā pienākumu veikt kontroli pienotavām neuzliek nedz likums, nedz arī administratīvais akts vai līgums, kas attiecas uz saimniecisko darbību. Kontroles pasākumi, kas pienotavām jāveic saskaņā ar likumu, administratīvo aktu vai līgumu, kas attiecas uz saimniecisko darbību, ir aprakstīti 63. apsvēruma 1. punktā, 67. apsvēruma 3. punktā un 83. apsvēruma otrajā ievilkumā iepriekš tekstā. Minētie kontroles pasākumi ir nepieciešami, lai pienotavas pierādītu, ka tās atbilst juridiski saistošām robežvērtībām attiecībā uz piesārņotāju klātbūtni, kā to paredz tiesību akti.
- (92) Taču piesārņotāju uzraudzība nav instruments, lai pierādītu atbilstību minētajām juridiski saistošajām robežvērtībām. Piesārņotāju uzraudzības mērķis, kā jau paskaidrots iepriekš, ir konstatēt piesārņotāju klātbūtnes rādītājus, kas pārsniedz juridiski saistošās robežvērtības, preventīvā nolūkā, turklāt kontroles pasākumi tiek veikti izlases veidā un neregulāri (skatīt 76. apsvērumu). Piesārņotāju uzraudzība nav daļa no kontroles pasākumiem, kas ir nepieciešami, lai pienotavas pierādītu, ka tās atbilst juridiski saistošām robežvērtībām attiecībā uz piesārņotāju klātbūtni, kā to paredz tiesību akti. Tādējādi konstatējumi lietā T-538/11 par priekšrocības esību attiecīgajiem uzņēmumiem, veicot obligātos GSE testus, nav attiecināmi uz šo piesārņotāju uzraudzības lietu.
- (93) Attiecīgi piesārņotāju uzraudzības izmaksas nav klasificējamas kā pienotavu saimnieciskās darbības izmaksas vai kā papildu izmaksas, kas tām jāsedz, pildot pienākumus, kas ir paredzēti tiesību aktos, ko piemēro pienotavu saimnieciskajai darbībai.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2015:188.

- (94) Šā iemesla dēļ piesārņotāju uzraudzība neatbrīvo pienotavas no izmaksām, kas parasti jāsedz no to budžeta, kā arī parastos apstākļos nemazina slogu to budžetam; tādējādi piesārņotāju uzraudzība nerada pienotavām priekšrocību.
- (95) Tādējādi, tā kā nav izpildīts viens no LESD 107. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, proti, par priekšrocības esību, Komisija secina, ka piesārņotāju uzraudzība nav valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē,

IR PIENĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Vispārīgās darbības veselības aprūpes jomā saskaņā ar Likumu par pienu un taukiem, kas zināmas kā piesārņotāju uzraudzība un minētas lēmumā sākt procedūru kā apakšpasākumi BW 9, BY 5, HE 8, NI 2, NW 1, RP 3, SL 4 un TH 8, nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.

2. pants

Šis lēmums ir adresēts Vācijas Federatīvajai Republikai.

Briselē, 2016. gada 4. aprīlī

Komisijas vārdā –
Komisijas loceklis
Phil HOGAN

ISSN 1977-0715 (elektroniskais izdevums)
ISSN 1725-5112 (papīra izdevums)



Eiropas Savienības Publikāciju birojs
2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV